

31. ČÍSLO / VI. ROČNÍK

6,- Kč (7,- Sk)

2. SRPNA 1998

Z obsahu:

Znovu objevit neděli

Z úvodního listu
Jana Pavla II.
Den Páně
o svěcení neděle
– strana 2 –

Svatý Benedikt v Subiacu

Pina Baglioni
– strana 4 –

Otec nebeský ví, že to všechno potřebu- jete (Mt 6,32)

Jaques Magnan
– strana 6 –

Dar rozumu

O. Prosper
Guérager OSB
– strana 7 –

Medjugorje?

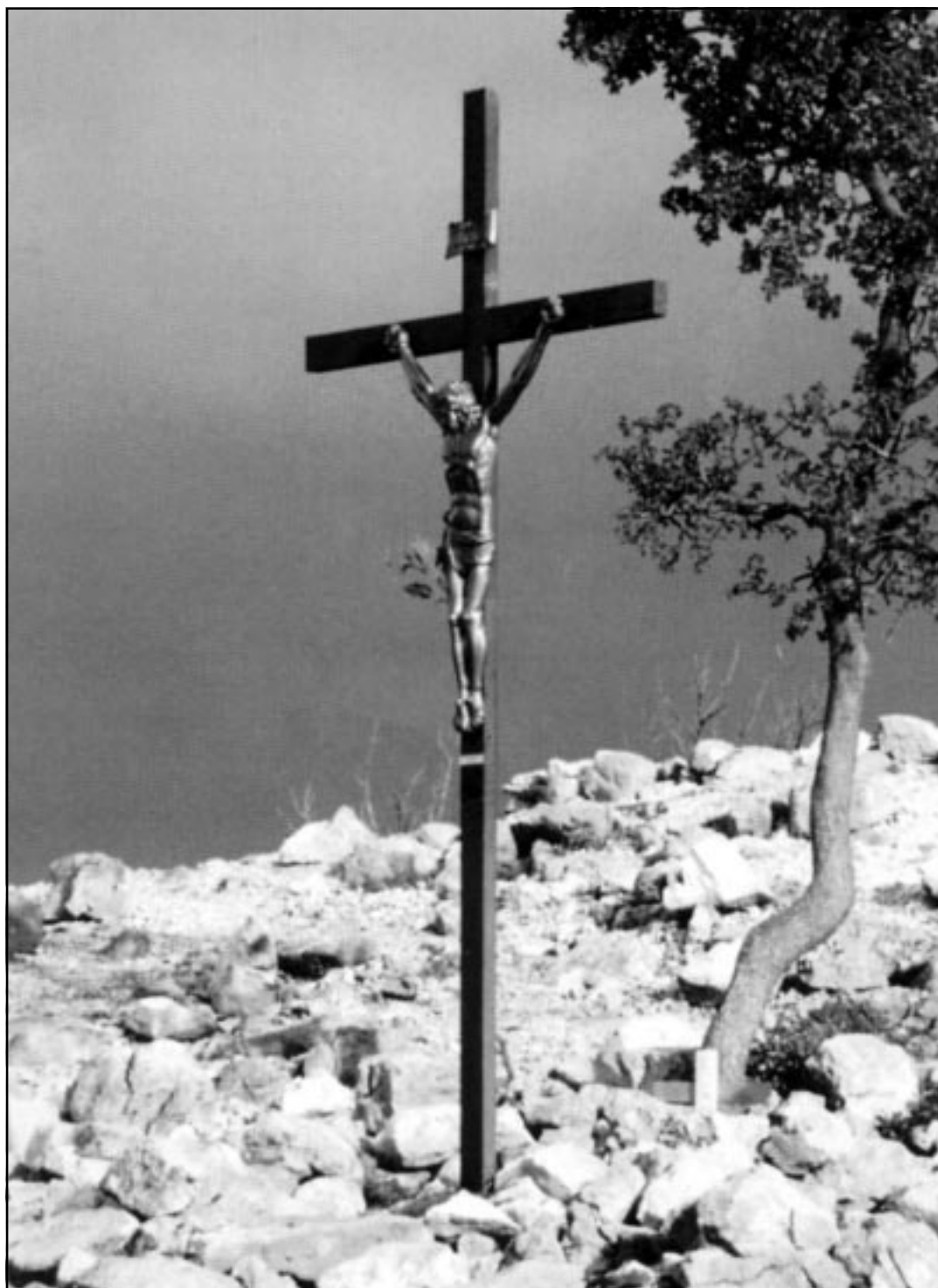
Mons. Gilbert Aubry,
biskup v Saint Denis
de La Réunion
– strana 8 –

Eucharistie – nezišt- ný Boží dar

Sestra Eva Orzechow-
ská SJE (Společnost
Eucharistického Ježíše
– strana 11 –

Slavení dne Páně

– strana 13 –

Znovu objevit neděli

Z úvodu apoštolského listu Jana Pavla II.

Den Páně
o svěcení neděle

Trvalé Velikonoce

Den Páně, jak se neděle nazývá od apoštolských dob, byl v průběhu církevních dějin vždy ve velké vážnosti pro svůj úzký vztah k nejvladnějšímu jádru křesťanského mystéria. Neboť rytmus týdne připomíná neděli jako den zmrtnýchvstání Krista. Jsou to každotýdenní Velikonoce, v nichž Kristus zvíťazil nad hříchem a smrtí, dokonalo se v něm první stvoření a slaví se počátek »nového stvoření« (srov. 2 Kor 5, 17). Je to den prosebného i děkovného zasvěcení prvního dne světa a současně probuzení naděje a předzvěst *posledního dne, v němž Kristus přijde ve slávě* (srov. Sk 1, 11; 1 Sol 4, 13–17) a obnoví všechno (srov. Zj 21, 5).

Pro neděli se proto dobře hodí radostný pozdrav žalmistův: *Toto je den, který učinil Pán, jásejme a radujme se z něho* (Ž 118, 24). Toto pozvání k radosti, které si přisvojila velikonoční liturgie, je znamením onoho úžasu, jaký zachvátil **ženy**, které byly přítomny při Kristově ukřižování a *první den po sobotě časné zrána* (Mk 16, 2) přišly ke hrobu, který byl prázdný. Je to pozvání k prožití takové radosti, jakou pocítili **emauzští učedníci**, když jim *hořelo srdce v hrudi*, jak kráčeli spolu se Zmrtnýchvstalým, který jim *vykládal Písmo a lámal s nimi chléb* (srov. Lk 24, 32; 35). Je to ozvěna oné nejdříve váhavé a pak ohromující radosti, kterou přijali **apoštolové** večer téhož dne, když zmrtnýchvstalý Ježíš stanul uprostřed nich a přijali od něho dar jeho pokoje a jeho Ducha (srov. J 20, 19–23).

Ježíšovo zmrtnýchvstání je ta nejzákladnější událost, na které spočívá křesťanská víra (srov. 1 Kor 15, 14): obdivuhod-

ná skutečnost, kterou přijímáme zcela ve světle víry, ale která je **historicky dosvědčena** těmi, kdo mohli zmrtnýchvstalého Pána vidět. Je to obdivuhodná událost, která nejenže absolutním způsobem poznamenala lidské dějiny, ale stojí také **v samém středu tajemství času**. Neboť Kristus je Pán času i věčnosti: to nám připomíná v působivé velikonoční liturgii obřad přípravy velikonoční svíce. Tím, že si zmrtnýchvstání Krista připomínáme nejen o Velikonocích, ale každou neděli, chce Církev ukázat každé generaci na nosnou osu dějin, ke které se vztahuje počátek světa, jakož i jeho konečné určení.

Smysl času

Právem můžeme mluvit, podobně jak to činí homilie jednoho autora ze 4. století, o »dni Páně« stejně jako o »Pánu dní« (Pseudo Euseb. Sermo 16).

Všichni, jimž byla udělena milost víry ve zmrtnýchvstalého Pána, mohou pochopit význam tohoto dne v týdnu s pocitý živé radosti, která přiměla sv. Jeronýma k těmto slovům: »Neděle je den zmrtnýchvstání. Je to den křesťanů, je to náš den.« (In die dominica Pasch. II. 52) Neděle je ve skutečnosti pro nás křesťany »prapůvodní svátek« (Sac. Conc. 106), který není určen pouze k tomu, aby dal sledu času určitý rytmus, nýbrž aby odhalil jeho hluboký smysl.

Dva tisíce let dějin stále uznávaný základní význam neděle byl důrazně podtržen 2. vatikánským koncilem: »Z apoštolského podání, které svůj původ opírá o zmrtnýchvstání Krista, slaví Kristova Církev velikonoční mystérium vždy

osmého dne, který se proto právem nazývá dnem Páně (tamt.). Pavel VI. tento význam znovu zdůraznil při schválení nového římského liturgického kalendáře a všeobecných norem pro řád liturgického roku. (Myst. Poasch. 222–226). Zatímco rychle se blížící třetí tisíciletí vyzývá věřící k tomu, aby v Kristově světle rozvažovali o průběhu dějin, jsou také pozváni, aby s novou silou znovu objevili smysl neděle: její tajemství, cenu jejího slavení a její význam pro křesťanské a lidské bytí.

(...)

»Konec týdne«?

Ještě donedávna bylo »svěcení neděle« v zemích s křesťanskou tradicí usnadněno širokou účastí obyvatel a organizací civilizované společnosti, která podle zákonných ustanovení týkajících se rozličných výdělečných činností pokládala nedělní klid za pevně stanovený. Ovšem dnes právě v těch zemích, jejichž zákonodárství stanoví pracovní klid tohoto dne, vedl vývoj socioekonomických poměrů **k hlubokým změnám kolektivního chování** a v důsledku toho i charakteru neděle. Prosadila se praxe »konce týdne« jakožto času týdne určeného k oddechu, který má být stráven pokud možno daleko od trvalého bydliště a často se vyznačuje účastí na kulturních, politických a sportovních aktivitách, které všeobecně připadají především na sváteční dni. Jedná se o společenský fenomén, který v míře, ve které při respektování pravých hodnot přispívá k lidskému rozvoji a pokroku sociálního života, jistě není bez pozitivních prvků. Tak odpovídá nejen na nezbytnost najít klid, ale také na potřebu »oslavovat«, což je člověku vrozeno. Když však neděle ztratí svůj původní smysl a je redukována na pouhý »víkend«, může se stát, že člověk již nemůže vidět »nebe«, protože je uzavřen do svého příliš těsného

horizontu. Tak není schopen oslavovat, ani když si vezme sváteční oděv.

Každopádně je Kristovým učedníkům uloženo, aby nezaměňovali slavení neděle, které musí být skutečným posvěcením dne Páně, s »víkendem«, který je chápán jako čas klidu a zábavy. V této souvislosti je naléhavě zapotřebí autentické duchovní zralosti, která křesťanům pomáhá v plné shodě s darem víry »být sám sebou«, vždy připraven složit účet z naděje, která je naplňuje (srov. 1 Pt 3, 15). To by mělo s sebou přinést hlubší chápání neděle, aby ji bylo možno prožívat i v obtížných situacích v plné otevřenosti vůči Duchu svatému.

Z tohoto hlediska se jeví dnešní situace velice pestře. Na jedné straně je tu příklad několika mladých církví, které dokazují, že jsou motivovány k slavení neděle s velkou horlivostí, a to jak ve městech, tak v roztroušených obcích. Naproti tomu na jiných místech vzhledem ke zmíněným sociologickým těžkostem a snad také v důsledku chybějící silné motivace vyplývající z víry je možno konstatovat **mimořádně nízký podíl účastníků nedělní mše svaté**. Zdá se, že ve vědomí věřících upadá nejen smysl pro ústřední charakter Eucharistie, ale i smysl pro povinnost poděkovat Pánu ve společné modlitbě spolu s druhými uvnitř církevní obce.

K tomu přistupuje okolnost, že nejen v misijních územích, ale i ve starých křesťanských zemích někdy vzhledem k **nedostatku kněží** není možno zajistit v jednotlivých obcích nedělní slavení Eucharistie.

Srdce křesťanského života

Vzhledem k takovému scénáři nové situace a z toho vyplývajících otázek zdá se být nezbytné znovu získat hluboké základy nauky, které jsou podkladem

(Pokračování na str. 4)

Protichůdné světy

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní slavnosti

Čí bude to, co jsi nashromáždil?

Každá neděle je radostnou oslavou Ježíšova vzkříšení. A tato radost se má týkat v plné míře i tebe. Apoštol Pavel ti připomíná, že i tys byl *vzkříšen zároveň s Kristem*. Využij této neděle, aby sis plně uvědomil své první vzkříšení: máš nový život, který je s *Kristem skryt v Bohu*. Spolu s Ježíšem můžeš dále zdokonalovat své zmrtvýchvstání tím, že *usiluješ o to, co pochází shůry*. Jako *nový člověk* vykročíš na cestu **pravého poznání**: to spočívá v tom, že nacházíš nejvlastnější smysl svého života: *obnovit svou podobu se svým Stvořitelem*.

Skutečně *obnovit*? Ano, slyšíš dobře. Právě tato *podoba a obraz* ⁽¹⁾ jsou přece důvodem, pro který jsi stvořen. Nesluší se, abys měl ustavičně před očima tuto svoji nejvyšší důstojnost a hodnotu? Víš o něčem větším, vznešenějším a důležitějším? *Neobelhávej sám sebe*. Pros Ducha svatého, aby ti dal jasné poznání, proč a jak máš *umrtvit v sobě všechno pozemské*.

Jedním z klamů, kterým tě obelhává svět jako samozřejmostí, je zbožňování pozemských statků. Sv. Pavel to právem nazývá *modloslužbou*, neboť majetek je skutečným bohem tohoto světa. Právě o této věci chce s tebou dnes hovořit i tvůj Pán. Příležitost mu k tomu poskytuje žádost jednoho z posluchačů, který přišel za Ježíšem s neobvyklou žádostí: »Mistře, pojď urovnat náš dědictvý spor!«

Již mnohokrát jsi byl svědkem, jak Ježíš přijímá prosebníky: slepí, malomocní, ochrnutí, posedlí zlým duchem, zarmoucení rodiče, nikdo z nich neodešel s prázdnou. Proč nechce Pán pomoci člověku, který se cítí poškozen nespravedlností svého bratra?

Protože Ježíšovo království není z tohoto světa. S jeho spravedlností a jeho právem nechce mít Ježíš nic společného. Dokonce i tehdy, až se sám stane obětí tohoto »práva«, zůstane věrný jen spravedlnosti svého království.

V jeho království má spravedlnost a právo zcela jiné základy. Ve světě, který se klaní mamonu, je hlavním cílem shromážďovat jmění a k tomu slouží nástroje moci a práva. Lidé tohoto světa mají za to, že jsou tím moudřejší a chytřejší, čím více se jim podařilo nashromáždít. Mají pak jmění, které jim nedopřává klidu a které budí závist, chamtivost, rozepře a zlobu. *Ani*

v noci si neodpočine jejich srdce. Ježíšovo království nezná majetkové spory. Má zcela jinou *sýpku*, kde se shromáždí skutečné poklady, které nepotřebují zámky ani strážce, protože je nemůže ohrozit ani rez, ani mol, ani zloději a násilníci.⁽²⁾ Ti, kteří přesto raději shromáždí jenom do svých stodol a na svá důmyslně zajištěná konta, nejsou v jeho království ani moudří, ani chytří. Ježíš je nazývá bez obalu **blázny**.

Dokonce už v tomto časném světě se nejednou můžeš přesvědčit, že *i když má člověk nadbytek, není jeho život zajištěn tím, co má*.

A ve skutečnosti jde o mnohem více než o perspektivu časného života. Před Bohem může být člověk dokonce tím více ohrožen, čím více vlastní na této zemi. Co si tedy počít?

Svléci ze sebe starého člověka s jeho počínáním: Místo dostředné hrabivosti očekává Pán u svých věrných vstřícnou a přející solidaritu a štědrost. »Starý člověk« myslí především na sebe a na svůj zítřek. »Nový člověk« se nestará úzkostlivě, co bude zítra, když už dnes je tolik bližních, kteří nevědí, jak dál. Myslet na potřebné, to je právo a spravedlnost Božího království. Jsi schopen bezvýhradně uvěřit svému Pánu, že ti bude *všechno ostatní přidáno, když budeš hledat nejprve tuto spravedlnost?* ⁽³⁾ Vzpomeň si na zkušenost, kterou udělali Ježíšovi učedníci: *Když jsem vás poslal bez měšce, bez mošny, měli jste v něčem nedostatek? Odpověděli: Ne, v ničem.*⁽⁴⁾

Jestliže ještě stále necítíš odvahu vykročit za Ježíšem *bez měšce a bez mošny*, pros jej o milost, abys po této odvaze alespoň zatoužil. Až překročíš její práh, poznáš skutečnou svobodu Božích dětí. Poznáš, jak zbytečně zatěžující byly všechny tvé *pozemské starosti*. Patříš přece k *lidu, který on pase, k stádu vedenému jeho rukou*⁽⁵⁾. V království, v němž každý myslí s láskou na druhé, ani ty nebudeš odkázán sám na sebe. Tam, kde nikdo sám pro sebe nehromadí, nikomu nebude nic nescházet. Vstupem do tohoto království *obnovuješ svou podobu se svým Stvořitelem*.

Kéž bys dnes uposlechl jeho hlasu. Nezatvrzuj své srdce⁽⁶⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Gen 1,26

⁽²⁾ srov. Mt 6,20

⁽³⁾ srov. Mt 6,33

⁽⁴⁾ Lk 22,35

⁽⁵⁾ srov. Resp. žalm 95

⁽⁶⁾ tamtéž

Liturgická čtení

1. čtení – Kaz 1,2;2,21–23

Marnost nad marnost – praví Kazatel – marnost nad marnost, všechno je marnost. Vždyť se stává, že někdo pracuje moudře, rozvážně a úspěšně, a nakonec to dá do vlastnictví jinému, kdo na tom nepracoval. I to je marnost a velké zlo. Co má člověk za všechno svoje namáhání a snahu, s níž se plahočí pod sluncem? Ano, po všechny dny má jen starosti; trápení je jeho zaměstnáním, ani v noci si jeho srdce neodpočine. I tohle je marnost.

2. čtení – Kol 3,1–5.9–11

Bratři!

Když jste s Kristem byli vzkříšeni, usilujte o to, co pochází shůry, kde je Kristus po Boží pravici. Na to myslíte, co pochází shůry, ne na to, co je na zemi. Jste přece už mrtví a váš život je s Kristem skrytý v Bohu. Ale až se ukáže Kristus, náš život, potom se i vy s ním ukážete ve slávě.

Umrtvěte proto všechno, co je ve vašich údech pozemského: smilství, nečistotu, chlípnost, zlou žádostivost a chamtivost, která je modloslužbou.

Neobelhávejte jeden druhého. Svlečte ze sebe člověka starého s jeho počínáním a oblečte člověka nového, který se obnovuje k správnému poznání, aby se podobal svému Stvořiteli. Tady už není Řek nebo Žid, obřezaný nebo neobřezaný, barbar, Skyta, otrok nebo člověk svobodný, ale všechno a ve všem je Kristus.

Evangelium – Lk 12,13–21

Někdo ze zástupu požádal Ježíše: »Mistře, řekni mému bratrovi, aby se rozdělil se mnou o dědictví!«

Odpověděl mu: »Človče, kdo mě ustanovil nad vámi soudcem nebo rozhodčím?«

Potom jim řekl: »Dejte si pozor a chraňte se před každou chamtivostí. Neboť i když má někdo nadbytek, jeho život není zajištěn tím, co má.«

Pověděl jim toto podobenství: »Jednomu bohatému člověku se na poli hojně urodilo. Uvažoval tedy sám pro sebe: »Co mám udělat? Vždy už nemám, kam svou úrodu uložit! Tohle udělám, řekl si, strhnu své stodoly, vystavím větší a tam složím všechno své obilí i své zásoby. Pak si mohu říci: Máš velké zásoby na mnoho let. Klidně si žij, jez, pij, vesele hoduj!«

Bůh však mu řekl: »Blázne, ještě této noci budeš muset odevzdat svou duši, a čím bude to, co jsi nashromáždil?«

Tak to dopadá s tím, kdo si hromadí poklady, ale není bohatý před Bohem.«

Znovu objevit neděli...

(Pokračování ze str. 2)
církvního přikázání, aby všem věřícím bylo skutečně jasné, že **neděle má v křesťanském životě nenahraditelnou cenu.** Když tak činíme, jdeme ve stopách stále přítomné církevní tradice, kterou tak silně připomněl 2. vatikánský koncil, když učil, že »v neděli musí věřící společně naslouchat Božímu slovu, mít účast na slavení Eucharistie, a tak si připomenout utrpení, zmrtyvýchvstání a oslavení Pána Ježíše a poděkovat Bohu, který je znovu zrodil k živé naději skrze zmrtyvýchvstání Ježíše Krista« (srov. 1 Pt 1,3; Sac. Conc. 106).

Ve skutečnosti je možno správně porozumět povinnosti slavit neděli především účastí na Eucharistii a klidem naplněným křesťanskou radostí a bratrstvím jedině tehdy, když se vezmou v úvahu **mnohoznačné dimenze tohoto dne,** a právě na ty chceme poukázat v tomto listu.

Čas pro Krista

Neděle je den, který tvoří srdce křesťanského života. Kdybych neopakoval již od počátku svého pontifikátu »Nebojte se! Otevřete své brány ze široka Kristu!« (22.10.1978), pak bych chtěl pozvat všechny naléhavě k novému objevení neděle slovy: **Nebojte se dát svůj čas Kristu!** Ano, otevřeme svůj čas pro Krista, aby nás mohl osvětit a vést. On zná tajemství času a tajemství věčnosti a předává nám »svůj den« jako **stále nový dar své lásky.** Znovuobjevení tohoto dne je milost, kterou si musíme naléhavě vyprosít, abychom mohli plně žít potřebám své víry a abychom také mohli dát konkrétní odpověď na nejhlubší a pravé tužby, které jsou v každém člověku. Čas darovaný Kristem není nikdy ztracený čas, nýbrž je to čas získaný pro **hlubší zlidštění našich vztahů a našeho života.**

*Mezititulky a zvýraznění
redakce Světla*

Svatý Benedikt v Subiacu

Neměl žádný program někoho civilizovat nebo kristianizovat. Kolem r. 505 se odebral do samoty v jedné jeskyni v Latii, aby žil sám jen k Boží slávě. Nikoho nehledal. Ale na mnohé silně zapůsobil. Pro ně přerušil svůj poustevnický život a shromáždil je v klášteře. Napsal Řeholi pro »začátečníky«.

Jsmo na konci r. 593 v jedné cele římského kláštera sv. Ondřeje v Celiu. Papež Řehoř, je muž náleží tato skvostná usedlost, diktuje právě jáhnu Petrovi druhý díl *Dialogů*. Ale ani pro jedince s jeho schopnostmi to nebyl nijak lehký úkol. Jeho úsilí, s jakým se snažil zabránit hladu mezi obyvateli, jeho diplomatické úsilí v přesvědčování Langobarda Agiluffa, aby ušetřil Řím, výrazně nahodaly jeho síly.

Přesto chtěl, aby mniši v Lateránu a u sv. Ondřeje obdrželi knihu co nejdříve. Proti velkému počtu klášterních pravidel poustevníků ze Sýrie, z Egypta a ze Západu, která doporučovala jednotlivá asketická cvičení, doufal papež, že touto knihou našel univerzální lék pro celou Církev.

Ale co bylo tak důležitého v této knize? Je to zcela prostě zkušenost ctihodného Benedikta, který přišel na svět v Nursii a byl již více než 50 let pochován ve svém klášteře v Monte Cassinu jižně od Říma.

Jeho jméno šlo od úst k ústům, a to nejen kvůli Řeholi, kterou tento vynikající opat sepsal krátce před svou smrtí. Řehoř znal Benediktovy životní osudy od čtyř očitých svědků. Již od r. 577, kdy Langobardi srovnali klášter v Cassinu jako zemětřesení, bydleli mniši, kteří utekli před tímto krveprolitím, v Lateránském paláci. Tři z nich informovali papeže o událostech v Cassinu. Čtvrtý svědek, jediný, který nyní v r. 593 ještě žil, byl muž ze samého počátku benediktinského dobrodružství a nyní opat v klášteře v Subiacu. A Řehoř jakožto vzdělaný právník

přikládal velkou váhu tomu, že znovu budoval celou historii na základě faktů.

Kdo byl onen Benedikt? Byl jedním z těch, kdo mohl »pít život plnými doušky, kdyby chtěl«, jak vypravuje Řehoř Veliký. Ale místo toho, jak čteme v *Dialogích*, »v jeho srdci planula jediná starost, totiž jak se zalíbit Bohu«.

Jako náhodou

Pokud bylo něco, co sv. Benedikt nenáviděl jako ďábla, pak to byla *curiositas*, tzn. požadavek kultury zachránit lidi. Neměl ani zdaleka tu ctižádost vytvořit novou civilizaci. To jediné, co bylo pro něho od počátku jeho dobrodružství až do jeho konce jisté, byla touha »opustit svět«. Tedy přesně opak. Žít sám a jediný z milosti Kristovy. To je také to, co je určeno jeho mnichům v té nejprostší cestě: cestě poslušnosti a práce. Že tato malá společenství v průběhu času vytvořila nový svět, že v jejich okolí znovu rozkvétalo všechno to lidské, práce, zemědělství, blahobyt a civilizace, to všechno byl jen důsledkem přemíry milosti (»hledejte nejprve Boží království a všechno ostatní vám bude přidáno«). Benedikt si takový výsledek ani nepředstavoval, ani jej nehledal. Jen jako náhodou vyrostl z jeho života a z milosti.

Tento mladý výhonek z nízké venkovské šlechty nebyl nikdy mužem převratných rozhodnutí. Byl vychováván v *nursina severitas*, v příslušné střízlivosti Nursie, malého ospalého sabinského městečka v provincii Valéria. Narodil se zde čtyři roky po sesazení posledního západofřímského císaře Romula

Benediktova socha na klášterním dvoře v Montecassinu

Augusta germánským vůdcem Odoakrem.

Itálie tehdy klesla na úroveň okrajového území východořímské říše. O epochální změně se do Nursie dostala jen tichá ozvěna. Benedikt a jeho rodina žili v klidu a v míru.

Pocházel z rodu *Anicia*, který byl hluboce zakofeněn v křesťanské víře. A tak Benediktovi rodiče poslali Eutropia a jedno z dvojčat, Scholastičinu sestru Abondazii, v útlém věku do kláštera. To bylo v tehdejší době neobvyklé, tím spíše, že se lidé křtili převážně až v dospělosti. Rodina byla mimo to velmi zámožná a vlastnila skvostný palác v římské čtvrti Trastevere.

Do Říma

Jak bylo pro mladé muže jeho společenské vrstvy obyčejem, opustil mladý Benedikt Nursii a odebral se na studie do Říma. Doprovodila jej jeho chůva Cyrilla. V hlavním městě se dal zapsat do veřejné školy. Nejdříve navštěvoval lekce gramatiky a později další kursy *Leberalia litetarum studia*, které se nacházely mezi Trajánovým fórem a Ulpijskou knihovnou.

Ale studentský život byl poněkud okleštěn. Gótský Theoderich, který v r. 500 vtáhl s velkou pompou do Říma, zakázal studentům opustit bez povolení město. Touto kontrolou chtěl mít

usnadněný dohled nad jejich kariérou jakožto budoucích špičkových státních úředníků. V Římě tedy panovala »dikatura geniálního barbara, který byl na cestě stát se Římanem«, jak napsal kardinál Ildefonso Schuster ve své *Storia di San Benedetto e dei suoi tempi* (Historie sv. Benedikta a jeho doby).

Když gótský král Theoderich vlastní rukou zabil vůdce Odoakera, stal se zástupcem východořímského císaře v Itálii. Lid jej ctil, protože uchránil zemi od pustošení vandalů a zajistil relativně mírové časy. Podařilo se mu také skoncovat s masakry na římských ulicích, k nimž došlo bezprostředně po smrti papeže Athanasia II.: Část Římanů zvolila v Lateránu za papeže Symmachu, druhá, »probyzantská« skupina v Santa Maria Maggiore se rozhodla pro velekněze Laurentia. Tato skupina patřila k monofyzitům, bludařům, kteří popírali lidskou přirozenost Kristovu a rozšířili se především v Cařihradu.

Pro Benedikta nemohly zůstat tyto události skryty, především byl svědkem pronásledování Symmachových přívrženců od Laurentia. Při těchto zmatcích bylo mnoho Římanů, především kleriků a řádových sester, pobito na ulicích a náměstích. Mladému studentovi duchovních věd se tento útok na pravověrnost vryl hluboce do paměti. Tak označil v předmluvě ke své Řeholi každého, kdo jej chce následovat, za »bojovníka Krista a Pána, pravého Krále«. Podle názoru učenců má tento výraz silný protimonofyzitský charakter.

Theoderich jako dobrý ekleziastický arián přikládal velký význam přátelství s katolíky, proto potvrdil nakonec volbu Symmachu.

Útěk

Benediktovi se znechtivil život v Římě. »Právě položil jednu nohu na práh světa,« poznamenal Řehoř Veliký, »a již se

stáhl zpět. « Plautus a Virgilius, rétorika a gramatika, to všechno mu připadalo jako »uschlé květy zašlého světa«. Tyto věci se mu dokonce začaly zdát nebezpečné, protože podporovaly intelektuální pýchu. Přesto místo aby se trápil výčitkami svědomí, jak se stalo před staletími učenému Jeronýmovi, rozhodl se, že s tímto životem skončuje.

K tomu přistoupila ještě tíživá atmosféra, která zavládla mezi jeho druhy. Bývalý konzul Paulinus z Noly popisuje město tehdejších dnů v *Carmen ad licentium* jako pekelné kolo. A svému příteli poradil, aby z Říma uprchl, »aby se nemusel vzdát Božího království«. Měl před sebou různé možnosti: buďto se vrátit do Nursie, nebo odejít do některého z římských klášterů, anebo začít život poustevníka.

Nejprve se veřejně zřekl otčova dědictví. Pak opustil v doprovodu věrné Cyrilly Řím tiburtinskou branou a vrátil se do Nursie, aby se zde modlil v bazilice místního patrona sv. mučedníka Vavřince. Konečně se vydal do Tivoli, aniž by Theoderichovy úředníky požádal o povolení.

Směr Subiaco

Tentokrát šel Benedikt právě opačným směrem, než odkud přišel. Kam vlastně směřuje, mu nebylo ještě zcela jasno. Mezitím se rozhodl, že se zastaví v Enfide (dnešní Affile). Bylo to rodiště Cyrilly a bylo vzdáleno od Říma asi 80 km. Leželo v polovině svahů Affilánských hor. Na druhé straně hor se nad údolím Vysoký Aniene tyčí nejvyšší vrcholky Simbruinského pohoří.

Když přišli do vsi, připravil jim místní farář od sv. Petra vlídné přijetí. Ale pobyt měl být kratší, než se původně zdálo. Na tomto místě se totiž stalo něco tajemného. Benedikt zázračně scelil nádobu, která Cyrille vypadla z rukou a rozbila se na dva kusy. Pro Bene-

Benedikt léčí muže s kožní chorobou. Z fresky v dolním kostele sv. Chrysogona v Římě, která vznikla v 10. století.

dikt to představovalo »neštěstí«, protože od tohoto okamžiku se k němu začali sbíhat lidé z celého okolí a nedopřáli mu klidu. Bylo mu jasné, že toto místo musí co nejdříve opustit. Vyrazil v noci směrem na sever, aniž by se rozloučil se svou chůvou nebo vůbec s někým.

Rozervané Anienské údolí, nejdříve široké a půvabné, se změnilo náhle v úzké a nevlídné v sevření Simbruinských hor, které jsou ustavičně zahaleny mraky. Cesta ustavičně stoupá intenzivní zelení lesů. Tehdy probíhala po okraji tří jezer, ve kterých se zrcadlila nádherná architektura opuštěné císařské vily. Před čtyřmi a půl stoletími zde císař Nero zaměstnal více než třicet tisíc otroků a nákladem jednoho a půl milionu sesterciů dal vybudovat hráz, aby zde vznikla jezera. Podle podání se pak otroci usa-

dili pod vilou a založili zde malé město nazvané Subiacum – Pod jezerem.

Jedna *Cronicon Subiacense* (Podjezerní kronika) z třináctého století vypráví, že na druhém břehu jezera byl selský dvůr. Duchovním správcem tamějšího kostela byl jistý Fiorenzo. Nedaleko Subiaca byl klášter San Biagio s opatem Adeodatem. Z tohoto kláštera pocházel mnich Romano, kterého Benedikt potkal krátce poté, co vstoupil do opuštěné Neronovy vily.

Pro mladého, pravděpodobně již dvaadvacetiletého muže to byla příležitost ujasnit si své budoucí záměry. Vyprávěl mnichovi, jak a proč přišel na toto místo. A Romano jej ihned pozval do kláštera. Benedikt pozvání odmítl a požádal jej, aby o této schůzce neřekl nikdy nic ani opatu Adeodatovi.

(Dokončení příště)

Otec nebeský ví, že to všechno potřebujete (Mt 6,32)

Odevzdat se s plnou důvěrou do Boží Prozřetelnosti je jedním z klíčů ke štěstí

My však jsme přímo ponořeni do světa, který smýšlí zcela opačně, protože nabídka zisku a výtěžku spolu s touhou po požitku se staly hlavním zaměstnáním lidí, kteří Boha neznají nebo na něho zapomněli. Kdo však se vydá touto cestou, bude narážet jen na zklamání, egoismus, neklid, starosti... a nakonec zůstane vnitřně nešťastný. Kdo naopak pevně důvěřuje Bohu, nemůže být nikdy zklamán.

Abychom žili opravdu šťastně, musíme žít v Bohu. Jedině on zná naše skutečné potřeby. Splní je nad naše touhy, pokud jsme v něm zakořenění.

Bez takového postoje není nic dobrého: všechno, co podnikáme, naše úsilí, studium, práce, výchova dětí atd. bude přinášet jen tehdy skutečně trvalé plody, když se v plné důvěře spolehne na Boží Prozřetelnost, která chce naše štěstí a také nám je daruje.

Ježíš říká:

Nedělejte si starosti o svůj život, co budete jíst, ani o své tělo, do čeho se budete oblékat. Copak není život více než jídlo a tělo více než šaty? (Mt 6,25)

V tomto úseku evangelia Ježíš šestkrát používá slovo »starost« a dělá to, protože nás vyzývá, abychom si žádné starosti nedělali. Jako příklad používá přírodu a vyzývá nás, abychom se podívali na ptáky a na květiny.

Lidský život překračuje všechny ostatní formy života, které můžeme pozorovat ve vesmíru. Člověk je povolán k dokonalé důvěře ke svému Stvořiteli, který se v pravý okamžik umí postarat o jeho potřeby. Jistě, vždy se vyskytují zkoušky (nemoci, ztráty blízkých lidí, kritické situace, po-

kušeni apod.), ale to všechno se v duši věřícího, který svůj život svěřil do Božích rukou, zcela proměňuje.

Nauka našeho nejlepšího Vzorů a Učitele, jeho život a také život těch, kteří jej následovali, ukazují nám nádherným způsobem, jak máme žít ve svatosti. Někdy si stěžujeme nebo slyšíme stížnosti: »Co jsem jenom udělal, že se se mnou tak zachází, že se na mě sesypalo všechno neštěstí?« Pak se ozve v našem srdci hlas našeho dobrého Pána Ježíše, který zemřel na kříži a který říká: »A co jsem udělal já, že jste se mnou tak naložili?«

Když dojde k tomu, že máme trpět, přijmeme to, i když se nám to zdá těžké a nespravedlivé. Kdybychom vzali na sebe plně důsledky všech našich chyb a našich hříchů, byli bychom všichni mrtví. Vykupitel za nás umřel, aby pohltil důsledky našich vin a smrti, a vstal z mrtvých, aby dal vstát zástupům těch, kteří žijí v něm.

Bůh nás miluje a nabídka jeho milosti je nám ustavičně k dispozici, aby nám pomáhala, poskytla nám ulehčení, uzdravila nás, osvětila, očistila a dala nám odpověď na naši námahu a naše starosti: On, svatý Bůh, Neposkvrněný, Dokonalý, Pravdivý a Spravedlivý, ten, který je bez viny, se za nás obětoval. Cena jeho života přesahuje naše chápání.

Ó nevýslovné tajemství lásky, dej, ať nás osvětlí světlo tvé vznešenosti!

Mějme k němu důvěru, Pán ještě neopustil nikoho, kdo v něho důvěřuje.

Proto nám říká den co den: *Nedělejte si starosti a neptejte se: Co budeme jíst? Co budeme pít? Čím se budeme odívat? To všechno hledají pohané. Váš*

nebeský Otec ví, že to všechno potřebujete.

Jak pravdivá a vzácná jsou tato slova! Pohané, kteří se na Boha neobracejí nebo vyzývají mrtvé modly, vyhledávají právě hmotné věci, které povyšují na božstvo. Mnohokrát jsem pozoroval, jak lidé tímto způsobem bloudí a všemi možnými způsoby se hnou do náruče neštěstí. Ve své hrdosti a pyšce odmítli Boha, a tak se většina jejich záležitostí, kterých se ujali, nezdařila a selhala. Někteří se zadlužili a přišli o všechno. Jiní, kterým se podařilo najít výnosné místo v životě, někdy na úkor svých kolegů, najednou se ocitli bez práce. Jiní zemřeli na následky svého rozkošnictví. Neříkám to jako výtky. Ale skutečnost je taková. Vidíme to ve svém okolí, a přitom smutné je to, že by stačilo, aby se tito lidé v plné víře obrátili k Bohu a jak oni, tak jejich drazí, kteří jsou také obětí jejich neštěstí, mohli dosáhnout všeho dobrého.

Mějte se na pozoru a chraňte se před každou chamtivostí. Neboť i když má někdo nadbytek, jeho život není zajištěn tím, co má (Lk 12,15). A o něco dále Pán říká: *Blázne, ještě této noci budeš muset odevzdat svou duši a čím bude to, co jsi nashromáždil?* (Lk 12,20)

Tak může každý, kdo svou naději neskládá v Pána, z jednoho okamžiku na druhý ztratit svůj majetek, svou práci a dokonce i svůj život. Náhlá smrt není žádná milost. Milostí je, můžeme-li před smrtí vzbudit lítost, vyzpovídat se a přijmout Tělo Páně.

Nezapomínejme současný svět! Svět je plný starostí, neboť sám vidí slepou uličku, do které se sám vmanévroval, aniž by nacházel lék na stále více se

množící zlo. A přitom tento lék je docela prostý: nazývá se obrácení. Obsahuje: víru, lítost, modlitbu, naslouchání Božímu slovu.

Všude jsou lidé, kteří jsou stále neklidní a plní starostí. Dokonce i Církev je tím nakažena. Bez ustání se naříká na nedostatek kněží, nedostatek povolání a předjímá se bez naděje a s nepřiměřenými prostředky chmurná budoucnost. Někteří kněží jsou tak daleko, že slouží méně mší svatých, aby si věřící »navykli« na budoucí nedostatek kněží. Řekněme si zcela otevřeně, to nejsou postoje našeho Pána, ale postoje tohoto světa.

Nestarejte se o zítřek. Zítřek bude mít své vlastní starosti. Každý den má dost svého trápení (Mt 6, 34).

To je slovo, které nám říká Bůh. A všude tam, kde mu porozuměli, je vidět bohaté ovoce. To, co nepřináší ovoce, není od Boha (srov. Mt 7,19n, Kol 1,10 a jinde). Pro všechno je patřičný čas, říká Kazatel. Až přijde čas, pošle Bůh i povolání, která svým způsobem souvisí s obrácením mas, které se otevrou Boží milosti.

Nedělat si starosti o zítřek znamená dívat se na budoucnost s darem rozlišování, s vírou, láskou a nadějí. Proč se máme znepokojovat starostmi a úzkostí z budoucích událostí?

Ovšem: nedělat si starosti neznamená všechno ignorovat. Ježíšova pedagogika směřuje k tomu, abychom rozeznávali znamení času. Ale při některých událostech, které se rýsují, zůstává věřící člověk klidný a odevzdaný (srov. Mt 24,3–51). *Spravedlivý se nebojí zlé zprávy, jeho srdce pevně doufá v Pána* (Ž 112,7).

Naučme se s vytrvalou modlitbou skládat svou naději v Boha, kterým nám přijde v pravý okamžik velkoryse a někdy i zázračně na pomoc. Pán si ovšem často poslouží lidmi. Když tomu věnujeme po-

Dar rozumu

Šestý z darů Ducha svatého dovoluje duši vstoupit na vznešenější dráhu, než na jaké se nacházela před jeho přijetím. Bůh rozhodl, že již zde na zemi se člověk může radovat předchutí toho štěstí, které je pro něho připraveno v onom světě. Otevírá se před ním možnost kontemplace a Boží Duch jej do ní uvádí svým darem rozumu.

Kontemplace je stavem, do kterého je svým způsobem zvána každá duše, která hledá Boha. Je to intimní svazek mezi Bohem a duší, která je mu věrná ve svém konání. Jestliže tato duše neklade překážky, je obdarována poklady. Prvním z nich je dar rozumu, který působí osvícení mysli, která z něho získává zář jasnějšího světla.

Toto světlo neodsouvá víru, ale dodává světlo duchovnímu zraku, umocňuje jej a dává mu širší vhled do Božích věcí. Při tom se rozplyne mnoho temných mraků, které pramenily ze slabosti a nepochopení duše dosud neuvedené do Božích tajemství. V celé kráse se objevuje kouzlo tajemství, které jsme

zornost, dochází v našem životě k setkáním a jiným událostem, které nám výjimečným způsobem pomohly. *Hledejte nejprve Boží království a všechno ostatní vám bude přidáno* (Mt 6,33).

Není života bez víry, není duchovního života bez modlitby. Je to také jistota Písma svatého, stejně jako zřejmá evidence. Hledat Boží království znamená především hledat Boha v modlitbě, která je duchovní nutností k udržení duchovního zdraví. Znamená to také snažit se stále znovu o Boží lásku našich bližních, kterým pomáháme podle svých možností a podle svého nadání, když naši pomoc potřebují. Lásky k bližním není prostě věcí peněz. Je to především přítomnost a vztah lásky k druhým. Aby

dosud jen nejasně tušili. Není to ještě patření tvář v tvář, které je vyhrazeno až pro věčný život, ale není to už také pouze slabé světélko, které dosud řídilo naše kroky. Duše se naplňuje jasem, který obohacuje víru, dává růst naději a rozvíjí lásku. Všechno jí připadá jako nové, a když se ohlédne nazpět, poznává, že pravdu, která je stále táž, poznává nyní způsobem neobyčejně plnějším.

Události popisované v evangeliu vyvolávají v duši mnohem větší dojmy. Ve slovech Spasitele se odkrývá nová, dosud neznámá příchut'. Lépe chápe cíl, který vedl Spasitele, když stanovil svátosti. Svatá liturgie ji podněcuje svými vznešenými obraty a obřady s hlubokým významem. Přitahuje ji četba životopisů svatých a nepřekvapují ji žádné jejich city ani činy. Nachází v jejich spisech větší zalíbení než v jiné četbě. Cítí duchovní růst spojený se společenstvím s těmito Božími přáteli. Když se ocitne ve víru různých povinností, božská pochodeň ji

tento vztah lásky mohl být plodný, musí být založen na vztahu lásky k Bohu. Nikdy neustávejme v modlitbě, především tehdy ne, když se objevují nové těžkosti. Naše modlitba je živoucí zárukou naší odevzdanosti a naší důvěry v Boží Prozřetelnost. Kdo Boha miluje, hledá jej a naslouchá mu. Otec nebeský vidí vše a dává a nepočítá. Jen je třeba, abychom s důvěrou, bez ustání a s láskou prosili. (srov. Mt 7,11). Čtème si proto znovu a znovu příslušné úseky evangelia a rozjímejme o nich (Mt 6,25–34; Sir 2,1–18).

Šťastná duše, která se s důvěrou a veselou myslí svěřuje Boží Prozřetelnosti, neboť Bůh ji vede radostnou cestou k věčné blaženosti.

Překl. -Iš-

tak provází, aby všemu učinila zadost. V jejím jednání se projevuje shoda nejrůznějších ctností, které má praktikovat. Nikdy se žádná z nich nerozvíjí na úkor jiné, neboť duše tíhne k harmonii, která má mezi nimi panovat. Je stejně daleka úzkostlivosti jako ignorance a je vždy připravena napravit škody, které by mohla způsobit. Postupně ji sám božský Duch poučuje vnitřním hlasem a objasňuje jí konkrétní situaci v jejím životě.

Proto duše oceňuje svět a jeho bludy tak, jak skutečně jsou. Očišťuje se ze zbytků závislosti na nich. To, co za svoji velikost i krásu vděčí jedině přirozenosti, jeví se jako malé a ubohé jejím očím, které Duch svatý otevřel pro Boží velikost a krásu. Vnějšímu světu, který tak imponuje člověku ještě tělesnému, dává jen jediný aspekt hodnoty: to, že viditelné stvoření nese stopy Boží krásy a je schopno sloužit slávě svého Autora. Duše se učí posluhovat si tímto stvořením s díkůvzdáním, které ji povznáší do nadpřirozenosti. Spolu s králem a prorokem oslavuje toho, který vtiskl krásu své bytosti do mnohosti stvoření, které má přivádět k Bohu, a přesto tak často slouží záhubě člověka.

Dar rozumu uděluje duši také poznání její vlastní cesty. Dovoluje jí pochopit, jak láskyplné byly nebeské záměry, které nejednou zakoušela a které ji vedly tam, kam nechtěla jít. Vidí, že kdyby mohla zcela samostatně řídit svůj život, ztratila by svůj cíl, ke kterému ji vede Bůh, ačkoliv zpočátku před ní skrývá záměry své otcovské moudrosti. Nyní je duše šťastna, když se těší z pokoje a její srdce není schopno vyjádřit dostatečně svou vděčnost za to, že ji Bůh dovedl až sem, aniž se ptal na její radu. Stane-li se, že se dostane do situace, kdy má udělovat rady nebo věst z povinnosti nebo z lásky

svého bližního, je možno se na ni spolehnout, protože dar rozumu osvěcuje jak její vztah k druhým, tak k ní samé. Nevnucuje se však udělováním lekcí těm, kteří o to neprosí. Když je dotázána, odpovídá, a její odpovědi jsou samy tak plné světla jako pochodeň, která ji osvěcuje.

Takový je tedy dar rozumu, opravdové světlo křesťanské duše. Je možno jej poznat v přiměřenosti, s jakou využívá jiných darů. Tento dar je chráněn pokorou, umírněností tužeb a vnitřní usebraností. Jednání charakterizované roztržitostí brzdí jeho rozvoj a může jej dokonce udusit. V životě plném zaměstnání a závazků a uprostřed samého shonu není duše schopna udržet usebranost.

I když bude zatím prostá a malá ve vlastních očích, Bůh jí ukáže to, co skryl před pyšnými a co zjevil maličkým, a to v ní zůstane (srov. Lk 10,21).

Není sporu o tom, že tento dar je velkou pomocí pro posvěcení a spásu duše. Musíme tedy Ducha svatého s plným zápalem srdce o něj prosit v přesvědčení, že jej získáme spíše hnutím svého srdce než úsilím našeho rozumu. Je pravdou, že Boží světlo, které je obsahem tohoto daru, se projeví v rozumu, ale jeho vylití pochází především z touhy vůle zapálené žářem lásky... Obrátme se tedy na Ducha svatého, použijme slov Davidových a řekněme mu: »Otevři mé oči, aby viděly divy tvého zákona... dej mi porozumění, abych byl živ« (Ž 119, 18; 144). Poučení apoštolem předkládáme své prosby způsobem ještě více naléhavým, s využitím modlitby, jakou on se modlil k nebeskému Otci za křesťany v Efezu. Vyprošoval jim tehdy Ducha moudrosti a zjevení, kterým se poznává Bůh, a osvícení jejich srdce, které odhaluje předmět naší naděje a bohatství vznešeného dědictví, které Bůh vložil do srdcí svých svatých (srov. Ef 1, 17n).

Medjugorje?

Mons. Gilbert Aubry,
biskup v Saint Denis de La Réunion

Biskup Gilbert Aubry je třetím francouzským biskupem, který se vypravil do Medjugorje.^(*) Rozhodl se pro tuto pout', když zjistil, že šíření poselství z Medjugorje přineslo v jeho diecézi bohaté plody.

Biskup Gilbert Aubry napsal (L'Eglise de la Réunion 4/97): Nikdo není zavázán věřit na La Salettu, Lurdy nebo Fatimu. Jeden kněz, Jan Maria Vianney, svatý farář Arský, se nejdříve vyjádřil proti La Salettě, než se postavil za výzvu Panny Marie, kterou vyslovila v polovině 19. století.

Zjevení, kterým všichni musejí přikládat víru, pravdy, které patří k naší víře jako neomylné, jsou obsaženy v Písmu svatém a v apoštolské tradici. Učitelství úřad Církve slouží k tomu, aby tuto tradici zprostředkoval a učinil ji věrohodnou. Velké zjevení skončilo kázáním apoštolů. Jestliže se v Církvi uvažuje o dalších zjeveních, děje se tak proto, aby nás tato zjevení vyburcovala z duchovní ospalosti. Dochází k nim, abychom byli přivedeni k víře, naději a lásce: k Otci skrze Syna v Duchu svatém.

Po slavném nanebevzetí je Maria v nebi celá v Bohu. Je současně blízká každému tvoru a každému člověku. Byla nám dána za Matku. Je stále po našem boku a přimlouvá se za nás. Podporuje nás a vede nás, jako podporovala a vedla první apoštoly, za vedení Ducha svatého. »Když je uctívána a oslavována, volá věřící k svému Synu a k jeho oběti i k lásce k Otci.« (LG 65)

La Salette, Lurdy a Fatima představují Mariiny zásahy, které volají Církve a svět k obrácení. Kdo může bránit Bohu, aby skrze Marii, která je *velkým znamením* a je nerozlučně spjata s Církví, dělal své divy? Chraňme se před arogancí těch, kteří odmítají volání, jímž se

k nám Bůh obrací skrze Marii, a *mluví s pohrdáním o tom, co neznají* (srov. 2 Pet 2, 12).

Zakázáno nebo ne?

A co Medjugorje? Je zakázáno, nebo ne? Ještě před touto otázkou se musíme ptát, co se zde vlastně událo jako »znamení doby« a co nás zde oslovuje, aniž bychom předcházeli vyjádření Církve, pokud jde o pravost těchto zjevení.

Co zatím můžeme říct, je, že ze strany vizionářů, kteří přijímají »poselství«, nedochází k žádným podvodným manévřům. O tom existují vědecké studie. V dubnu 1991 napsala jugoslávská biskupská konference, pokud jde o Medjugorje: »Na základě dosavadních šetření není možno potvrdit, že se jedná o nadpřirozený charakter těchto zjevení.«

Msgre Franc Perko, arcibiskup bělehradský a člen biskupské konference, prohlásil: »Není pravda, že z tohoto dokumentu je možno dovozovat, že v Medjugorje se nic nadpřirozeného neudálo. Biskupové napsali *Nadpřirozené nebylo potvrzeno*, a nikoliv *Bylo potvrzeno, že nic není nadpřirozené*. To je velký rozdíl. První formulace je otevřená pro další vývoj, neautorizuje žádné konečné vyjádření. Mnoha lidem unikají tyto jemné rozdíly ve formulaci.«

Zveřejněním dopisu biskupa Tarsicia Bertoneho, sekretáře kongregace pro nauku víry, byla tato otázka ještě více zamotána. Biskup Bertone poukazuje na prohlášení biskupské konference z dubna 1991. Nic se tedy zatím nezměnilo. Ně-

kteří lidé si však pospíšili a vysvětlili si jeho dopis jako varování a zákaz poutí. Tak tomu v žádném případě není. Jsou zakázány oficiální poutě organizované diecézí nebo farnostmi. Nejsou však zapovězeny »zbožné poutě« věřících, pro které nepotřebují žádný souhlas církevní vrchnosti.

To není žádná moje osobní interpretace. 21. srpna 1996 prohlásil vatikánský tiskový mluvčí dr. Navarro-Valls pro *Catholic News Service*: »Nemůžete říkat lidem, že nesmějí jezdit do Medjugorje, alespoň ne potud, pokud se neprokáže, že zjevení jsou podvod, a to dosud nikdo neřekl; každý se tedy může odebrat do Medjugorje, kdykoliv se mu zachce. Když se tam tedy katoličtí věřící vypraví, mají právo na duchovní doprovod. Proto církev kněžím nezakazuje, aby doprovázeli pouť zorganizovanou laiky... Na tomto postoji Vatikánu se nic nezměnilo. (...) Je to smutné, jestliže si někdo vykládá slova biskupa Bertoneho v tom smyslu, že jde o zákaz.«

Úcta a zbožnost

V současné době je pro Medjugorje podobně jako pro jiná mariánská poutní místa rozhodující nikoliv závislost na záračných znameních, nýbrž kvalita úcty a zbožnosti. Jsou-li přítomna tato znamení, pak celá záležitost je ve službách života, který má být v plném souladu s vírou. V Medjugorje se pěstuje mariánská úcta, která má hluboce církevní charakter; je v plném souladu s 2. vatikánským koncilem.

Jaké jsou podstatné znaky této Mariiny školy?

- odřící se satana (jako o velikonoční noci nebo při křtu svatém),
- angažovat se v následování Krista,
- denně rozjímat o Písmu svatém,
- každou neděli se účastnit slavení Eucharistie,

- každý měsíc přistupovat ke svatě zpovědi,
- dosáhnout smíření mezi lidmi,
- žít a osvědčovat věrohodné křesťanství v souladu s vírou,
- podporovat duchovní boj postem a modlitbou růžence,
- dokonalé obrácení srdce, které vyzařuje mír a je příbytkem Ducha svatého.

Církev nikdy nikomu nebránila, aby se plně oddal takové zbožnosti, která mu pomáhá uskutečňovat povinnosti jeho povolání a stavu. Mně osobně některé aspekty a poselství z Medjugorje přivedly k tomu, abych znovu objevil nezbytnost duchovního boje.

Konečně tu jde o to, stát se silným v Pánu a být jeho silou. Musíme se vyzbrojit Boží výzbrojí, abychom mohli klást odpor manévřům ďábla. Kariatury ďábla a pekla jsou vynálezem samého ďábla. Ďábel a peklo jsou však skutečností, které existují. Nebojujeme proti tělu a krvi, nýbrž proti tajemství zla, které se i dnes staví na odpor Boží milosti (srov. Ef 5, 10–12). Musíme si osvojit s konečnou platností vítězství, kterého dobyl Kristus. Věřit ve vítězství bez boje znamená toto vítězství s největší pravděpodobností ztratit. Maria nám pomáhá, abychom se zbavili nebezpečných iluzí.

Jenom tehdy, jsem-li bdělý a »střežím svůj dům«, mohu rozvíjet radost svého křtu i uprostřed utrpení. Ztrácíme-li to ze zřetele, znamená to pro nás křesťany, že propadáme pouhému pobožnůstkářství, které nám nedovoluje uprostřed těžkostí mobilizovat své síly.

Prorocká předpověď vzkříšení jde ruku v ruce se zřeknutím se všeho, co člověka odlidštuje a odděluje jej od Boha i od sebe samého, od druhých lidí a od přírody. Proto jsme ve svém kázání vedeni nikoliv úzkostí, nýbrž vítězstvím Krista,

který nám vkládá do úst své osvobozující slovo. Můj Bože, jaká to cesta stojí před námi!

Co se týká poselství, jde tu o otázku jejich literárního druhu, jejich přepisu, jejich předávání skrze svědky, jejich vlastních vyjadřovacích schopností, jejich životního stylu. Je to něco obdobného jako u evangelíí nebo u našich kázání při mši svaté.

Když poskytujeme novinářům interview, mohou se soustředit na ten či onen bod, nebo vyjmout slova z jejich kontextu. Pokud k tomu dojde, naše výpověď může být zfalšována. Při předávání poselství je to ještě složitější. Když pak lidé, kteří se setkají se svědky určité události, nemají dostatek času k tomu, aby jim naslouchali, zaujmou při tom postoj, který je podle jejich osobního založení buďto kladný, nebo záporný. Může jít jak o přehnané nadšení, tak o přehnanou opozici. Fenomén Medjugorje a setkání s jeho prvními svědky není v tomto ohledu žádnou výjimkou. V jednom i v druhém případě je nutno zachovat chladnou krev.

Cesty víry

V době, kdy máme takový nedostatek kněží pro zástupy vyhledavělých lidí, kdy lidé utišují svou žízeň po duchovních hodnotách u sekt, orientálních náboženství, esoterických skupin a dokonce u šarlatánů a čarodějnic... je Maria jistě dostatečně vynalézavá a důmyslná, aby nabídla jednotlivcům a rodinám životní spiritualitu a askezi, aby mohli opět načerpat to, co potřebují, a to v plné shodě s velkou tradicí Církve! A to nikoliv pouze v Hercegovině.

Cesty, které vedou k víře, neodpovídají vždy našemu neopradatelnému teologickému rozvažování, našim nevyhnutelným sociologickým a antropologickým analýzám. Zkušenost skutečného obrácení hovo-

Pán je marnotratný se svou láskou k duším stejně jako s květy v jarní době.

Anette di Rocca

ří více než všechno ostatní. Náš svět potřebuje svědky. Co se počítá, to je skutečný život, zkušenost ve společenství, integrace s Církví a společenská angažovanost.

Proto je nutné, ať už se jedná o jakoukoliv úctu nebo spiritualitu, nikdy se neseparovat a nikdy se nechovat tak, jako bychom budovali církev v Církvi. Příslušnost k jedné skupině, začlenění do farnosti a do diecéze potřebujeme všichni. Často je tomu tak, že právě mezi těmi »nejchudšími služebníky Hospodina«, kteří nás iritují svou duchovní citlivostí, nacházíme ty nejvěrnější z nejvěrnějších, kteří vnášejí Církev do našich struktur odzdoła až nahoru.

Jak rozjímání, tak angažovanost mohou nabývat různých forem, aby mohly působit na lidskou skutečnost, která obsahuje rozličné aspekty: rodinné, sociální, ekonomické i politické. Nikdo nemá schopnost pro všechno. Ideálem prvních křesťanských společenství bylo podle síly, která nás spojuje při našich odlišnostech, hledat přiměřené prostředky pastorače v místě, kde působíme. My kněží musíme dbát především na to, aby se naše církevní obce nejlepším možným způsobem stabilizovaly v čase a v prostoru. Je nesporné, že jsou dnes na světě místa, která jsou otevřená větší naději na obrácení. Kež si každý z nás i všichni společně najdeme příležitost k velké životní pouti, která nás přivede do skutečného království lásky.

Překl.-Iš-

(^c) Dalšími francouzskými poutníky do Medjugorje jsou arcibiskup Jean Chabbert z Perpignanu a biskup Lagrange z Gapu.

Věřící děkanátu Holešova a Kroměříže na Velehradě

Opět se sešli v hojném počtu 11. července, aby se modlili za posvěcení rodin, aby z nich vyrůstala duchovní povolání. Krásná myšlenka otce arcibiskupa Jana se stává tradicí. První hodina věnovaná růženci, druhá adoraci, která je zakončena mší svatou celebrou otce arcibiskupem spolu s kněžími obou děkanátů.

Modlitba růžence před každým desátkem byla doplňována poutavým svědectvím dvou řeholnic, jedné starší, a druhé mladičké konvertitky. Mladá matka čtyř dětí spolu s manželem dala nahlédnout do rodinného štěstí, postaveného na víře v Boha. Starší manžel hluboce fundovaným projevem odhaloval kořeny krásného manželství a křesťanské rodiny, ale i příčiny manželství a rodin v troskách. Konečně před posledním desátkem podal osobní svědectví kněz důchodce. Otec arcibiskup projevil přání, aby svědectví kněze bylo uveřejněno v některém katolickém tisku. Kněz důchodce vyprávěl:

„Před několika lety jsme se vraceli ze zájezdu ze Slovenska. Co se ale nestalo. V jedné vesnici stojí u silnice stopařka, mává na nás, abychom zastavili. Byla to již trochu shrbená babička. „Zastavte,“ říká šoferovi. Zastavil a do autobusu se belhá stopařka. Posadila se vedle mne a táže se, kam až jedeme. „Až na Moravu ke Strážnici.“ Babička Strážnice něco připomněla a dala se vyprávět. „Je to už moc roků, byla jsem na pouti na Svatém Hostýně a tam jsem v noclehárně spala s nějakou ženičkou od Strážnice. Tu dědinu vedle Strážnice si už nepamatuji, ale ta ženička mi vyprávěla, že byla nedávno na pouti na Velehradě, kde pan arcibis-

kup Stojan při kázání vroucně volal: „Matky, rodiče, dejte nám syny, my vám vrátíme kněze!“ A tak ta ženička mi říká, že přijela na pouť na Svatý Hostýn, aby nabídla své deváté dítě Pánu Bohu a Panenka Maria Svatohostýnská aby mu vyprosila kněžské povolání.“ Zatajil jsem dech. Po chvíli říkám babičce: „Babičko, Panenka Maria tu matku vyslyšela, ten devátý chlapec se stal knězem a nyní s vámi mluví.“ Babička zatajila dech. „Prosím vás, dejte mi požehnání.“ Za chvíli vystoupila. Na rozloučenou moc jsme si stiskli ruce.

Každé dítě vyrůstá pod srdcem matky, ale mnohá kněžská povolání vyrůstají ze srdce matky. A je to krásná myšlenka otce arcibiskupa, aby se věřící jeho arcidiecéze modlili na poutních místech za posvěcení rodin a duchovní povolání, protože to spolu úzce souvisí.

Již i na Moravě je málo kněží, a proč? Protože je málo dětí. A budou kněží, když nebude dětí? Jaká to logika? Bůh přikázal prvním manželům již v ráji: „Plodte a množte se a naplňte zemi“ (Gen, 1,28). A tento příkaz není a nebude odvolán. Arcibiskup Stojan na Velehradě vroucně volal k poutníkům: „Matky, rodiče, dejte nám syny, my vám vrátíme kněze!“ Když se modlíme o kněžská povolání, Bůh poslouchá rozpačitě naše prosby a se smutkem jako by sděloval: „Rád bych dal povolání, ale nemám komu, když nechcete mít děti.“

V očích Božích a v Církvi má největší důstojnost Panna Maria a hned po ní je matka kněze.“

Tak skončil osobní svědectví kněz důchodce.

P. Pavel Zíbal

Hermann Josef

Vilém Hünermann

II.

»Ne, Barthel, zůstaň tady!« sténá biskup. »Kdo může zahradit brány proti Božímu hněvu! Anebo běž! Probud' je všechny! Ať jdou do ulic a do domů, možná, že mohou někde pomáhat, zachraňovat ženy a děti... Běž přece, běž, běž!«

A zase je Arnold z Randerode sám a naslouchá do noci. Troubení rohu zní tlumeně. Začínají zvonit na poplach, nejdříve u sv. Petra, Cecilie, Martina, pak na dómě a ze všech kolínských kostelů. A vody hučí, běsní, valí se do ulic, tlačí se na vrata, strhují dřevěné kramářské boudy. A nad tím vším se ozývají křiky zoufalých, prchajících, prosících, výkřiky z domů i z vody. Křik celého Kolína se hrne do biskupovy ložnice. Arnold z Randerode se vztyčí, vstává z lůžka, vrhá se k oknu, vytřeštěnými očima hledí na běsnící peklo, nad kterým tančí pochodně a lucerny. Tu zvedá biskup ruku, jako by chtěl udělat nad vším tou hrůzou kříž. Ale ruka bezmocně klesá a Arnold z Randerode křičí do noci:

»Kolíne, Kolíne, zde stojí tvůj biskup, a jeho ruka nemá žádné požehnání!« Biskupův hlas zaniká v hluku noci. Jenom pár černých ptáků, kteří hnízdí v polospálené dómské klenbě, poletuje vyděšeně nad burácující temnotou. Arnold z Randerode se bezmocně zhroutí na okno, odkud vidí hrůzy svého města.

Ve stejnou hodinu otevírá obchodník se sukny Kryštof dveře ke svému sklepnímu krámu a bere lucernu. Tápe po schodech do temnoty. Ale již cítí na svých nohou vodu, která se hrne do jeho krámu. Kryštof vytřeštěnými očima civí do hučící a běsnící temnoty, v níž jde nazmar celé jeho jmění. Velké vály flanderského sukna, samet, hed-

vábí a brokát jsou zde narovnané, celý svůj majetek dal za tento nákup. Nyní je všechno zničeno, ztraceno. Výsměšně šplíchá voda u jeho nohou.

Kryštof sestoupil ještě dále, až mu voda sahala k bokům a začala s ním smýkat. Rudé kruhy mu tančily před očima. Zařinčela lampa, která mu vypadla z ruky, dopadla na schodiště a zmizela v mokré hlubíně. Kryštofova ruka tápala k vlastnímu hrdlu, prsty se zarýla do oděvu a z jeho hrudi se vydral těžký vzdech.

»Ztraceno, všechno ztraceno! Bože! Těžká je tvoje ruka!« Pak se Kryštof náhle vrhl do hučící záplavy, jako by chtěl svým tělem zabránit neštěstí. Mezi vály plátna se prodral k otvoru, popadl jedno prkno a snažil se přehradit valící se vodu. Ale příval byl tak silný, že mu vytrhl prkno z rukou. Zmizelo někde v temnotě.

Rukama i nohama tápál Kryštof přes vály sukna zpět ke schodišti. Upadl do vody, opět se zvedl, až se konečně chytil jednou rukou zábradlí a s námahou se vytáhl na schody. Nahoře se zhroutil, těžce oddychoval. Několik minut seděl jak smyslů zbavený.

Náhle se zvetil. Nevolał někdo? Nekřičel? Jeho žena? Jak mohl pro svá sukna zapomenout na svou ženu, kterou právě nahoře v pokoji za této strašné noci čekala těžká hodina? Nebyl to křik rodičky?

»Bože, Bože,« vzdychal muž, »chraň moji ženu a dítě, které mi chceš darovat!« Pak vrávorál po úzkém schodišti vzhůru, až otevřel dveře ložnice.

»Ticho, ticho!« otočila se paní Kateřina, sousedka, k muži, který prudce vtrhl dovnitř. »Podívejte se, je to chlapec!« Ukázala muži na zaba-

lené novorozeně. Kryštof necítil, jak mu proud vody teče z oděvu, necítil vlhkost a chlad, který mu běhal po těle. Viděl jen rozevřenými očima dítě a matku, které ležela s bledou tváří na podušce. Pak se vrhl k posteli své ženy a náhle zachvátil vzlykot tohoto silného muže. Tiskl hlavu do polštáře a plakal a plakal. Žena pohladila vybledlou rukou jeho mokré spleené vlasy.

»Bůh nás trestá, Marie!« vzlyká Kryštof. »Všechno je zničeno, ztraceno!«

Ale žena řekla tiše, v hluku této noci téměř neslyšitelně: »Bůh nám požehnal, Kryštofe. Máme dítě.«

Když se biskup Arnold probíral ze své mrákoty, viděl před sebou mnicha v bílém hábitu, ruce tiše sepjaty pod černým škapulířem. Jeho postava byla štíhlá, tvář vážná a přísná, jeho oči planuly žárem.

Dlouho hleděl biskup na osamělého hosta.

»Opatе Bernarde, vy? Opat Bernard z Clairveaux?«

»Arnolde z Randerode!« řekl mnich dutým hlasem. »Mnoho utrpení dolehlo na Kolín kvůli vám. Odložte pastýřskou berlu, kterou jste si koupil za peníze.« A hlas cisterciáckého opata duněl jako hrozící hrom. »Arnolde z Randerode, jak chcete obstát před Božím soudem?«

Z lůžka se ozývalo vzdychání. Pak biskup s námahou odpověděl a lapal při tom po dechu:

»Já nepotřebuji odkládat pastýřskou berlu, opate Bernarde. Přijde někdo jiný, stojí už u mého lože, který ji vezme z mé ruky. Smrt, opate Bernarde, smrt! Jak těžké je umírat!« Dech horečkou trápeného sotva sípal. Pak se napolo posadil. »Pojďte blíž, opate, podejte mi ruku! Nosil jsem v sobě těžkou zášť proti vám. Měl jste pravdu. Odpusťte mi, opate! Povězte, nemáte žádnou útěchu, jenom slova, která srážejí, žád-

Bůh nevynalezl zlo, ale když už stvoření duchové zneužili své svobody, nebrání jim v tom, i když by mohl, ale obrací zlo k dobrým cílům.

Origenes (+ 253)

né, které pozvedá?... Opatе Bernarde, já mám strach z věčného soudu!«

»Bůh nechce smrti hříšníka, nýbrž aby se obrátil a byl živ!« odpověděl Bernard s hlubokou vážností.

»Děkuji vám, to bylo dobré slovo!« povzdechl arcibiskup. »Ale poslyšte! Je tu úzkost, která mě trápí víc než moje blaženost. Opatе Bernarde, já se bojím o Kolín. Na městě leží Boží hněv kvůli mně. Máte slovo, které mě může potěšit v mém trápení, prosím vás, vyslovte je!«

A odpověď přišla jako z úst proroka, velká a mocná: »Kvůli vám, Arnolde z Randerode, bil Bůh toto město. Kvůli vašemu pokání mu požehná!« Mlčky přistoupil opat k oknu, otevřel prudce okenice a podíval se do noci. Po dlouhé odmínce začal mluvit. Jeho hlas zněl jakoby z dálky:

»Bůh žehnej svému městu! Bůh ti žehnej, Kolíne! Kde trčí k nebi spálené oblouky tvého dómu, vyroste nová svatyně, pozvedne své věže vzhůru jako paže, které sahají k nebi. Ó, jak je to krásné, jak velkolepé! Bůh ti žehnej, Kolíne!«

Arnold se tiše třásl, tiskl ruce, jeho rty se pohybovaly jako v modlitbě. Pak začal opat opět hovořit:

»A vidím jiný dar, větší, nevýslovně větší než dóm. Bůh ti žehnej, Kolíne, ať ti dá největší milosti, které přinesou bohatství nebeská. Bůh ti daruje tuto noc dítě, na jehož čele spočívá jeho ruka. V tuto noc nátku se ti narodilo svaté dítě, Kolíne!«

(Pokračování příště)

Eucharistie – nezištný Boží dar

Sestra Eva Orzechowska SJE (Společnost Eucharistického Ježíše)

Mnohokrát jsem zakusila nepředstavitelnou lásku Boha ukrytého v Eucharistii. On mě chránil v mém bouřlivém mládí. Navzdory mým slabostem mě povolal k řeholnímu životu. Přijal moji nedokonalou lásku, protože mi až do krajnosti důvěřoval. Tak může důvěřovat toliko Bůh.

Ježíš v Eucharistii nás udivuje svou láskou. Kvůli nám souhlasil s tím, že podstoupí výkupitelskou smrt na kříži a udělí nám dar spasení. Z lásky zůstal v Nejsvětější svátosti. Omezil se do způsobu chleba a stal se poslušným nejen Boha Otce, ale i člověka. Na slovo kněze sestupuje na oltář, a pokud po něm toužíme, vstupuje do našeho srdce. Ne my čekáme na Ježíše, ale on čeká na nás. Ježíš v Eucharistii je vždy připraven vyslechnout naše tužby a odpovědět na ně. Oblíbil si nás jako svou svatyni a s radostí vstupuje ke každému jako do svého vlastního domu. Stojí u dveří srdce a klepe. Sám od sebe nevstupuje, protože respektuje tvou svobodu. Ale když mu otevřeš dveře, vstoupí, aby s tebou povečeřel. Bude přítomen v každé tvé myšlence, slovu i skutku. Je to postoj pokory a tichosti Boha vůči člověku, postoj jeho tajemné lásky, která se nevnučuje, neznásilňuje, ale prosí o přijetí a čeká na pozvání: *Přijď, Pane Ježíši, miluji Tě a odevzdávám se Ti.*

Touží po tom, abys jej potkal osobně, chce se stát středem tvé-

ho života, chce být Pánem tvého chřtění i konání. Dovol mu to tedy. Neboj se ho. On jediný je hoden tvé úplné důvěry a lásky. Čeká na tebe, aby vyléčil rány tvé duše, aby tě osvobodil od závislosti a břemen, chce uzdravit to, co narušuje tvůj vztah k němu a k bližním.

Je to eucharistický Ježíš, který léčí slabosti duše i těla. Jako před dvěma tisíci lety se sklání nad tebou, aby tě osvobodil a zachránil. Zná tě jménem, miluje tě takového, jaký jsi, i s tvými slabostmi, tvoje opětovné poklesky jej neznechucují.

Věříš, že na svých bedrech nesl tvé hříchy, přibil je na kříž a díky tomu jsi svobodný? Stačí přistoupit k prameni spásy, Ježíši v Eucharistii, a vyznat s láskou: *Potřebuji Tě, Pane, potřebuji Tvou spásu, děkuji Ti, chválím Tě, věřím v Tebe a věřím Tobě.*

Takový je Bůh, v kterého věříme. Takový je Bůh v Eucharistii, kterému já jako eucharistická sestra sloužím zvláštním způsobem.

Již když jsem byla řeholnicí, dovolila jsem mu opět, aby

si mě našel. Během adorace před Nejsvětější svátostí se mě dotkl zcela zvláštním způsobem. V jeho přítomnosti jsem poznala pravdu o něm jakožto o tom, kdo mě miluje nejcitlivější láskou, a poznala jsem také pravdu o sobě samé jako o člověku, který je hříšný. To byl obrat v mém životě. Od té chvíle ve mně Ježíš uskutečňuje další zázraky proměny. Zakouším to každý den při Eucharistii. Chci se podělit s tebou o zkušenost víry, protože světlo se nestaví pod poklop. Ježíš čeká na tvé pozvání. Prosí tě o lásku. On ví,

že když jej budeš milovat a svěříš mu svůj život, můžeš zakusit štěstí, které nikdy nepomíjí.

Dnes děkuji Bohu za dar povolání, že mě pozval k důvěrnému přátelství. Děkuji mu, že si mě, hříšníci, zamiloval a učinil si ze mne svou vyvolenou a zamilovanou. I tebe miluje tvůj Pán a Spasitel nekonečně a beze zbytku, protože miluje každého z nás bezmeznou láskou. Právě proto ustavičně umírá a vstává z mrtvých na oltářích celého světa.

Zakladatel naší kongregace bl. Jiří Matulewicz měl takové heslo: »Všechno skrze Krista a pro Krista!« Bůh a jeho sláva ať se stanou středem celého mého života, osou, kolem které se točí všechny moje myšlenky, city, touhy i skutky. Ať se tak stane v našem životě.

Překl. -Iš-

MEZINÁRODNÍ POUŤ V HRADCI KRÁLOVÉ

Již **5. pouť v rámci nověny svatodušních setkání** – tentokrát určená **pro přátele a dobrodince ze zahraničí** – se uskutečnila v Hradci Králové (11. 7.). Na pozvání místního **biskupa Karla Otčenáška** přijelo několik desítek poutníků z Německa, Rakouska, Švýcarska a Polska – v čele s polským **biskupem Andrzejem Józefem Sliwinským** z Elblagu (místa, kde skončil před r. 1001 libický rodák **sv. Vojtěch**). Polská delegace věnovala hradecké diecézi obraz představující smrt sv. Vojtěcha. Německý episkopát byl zastoupen generálním vikářem magdeburgské diecéze. Ze Švýcarska se dostavila skupina z kantonu Thurgau v čele s předsedou thurgauské církevní rady. Pouti se zúčastnila také řada věřících z České republiky.

Všechny přítomné přivítal v katedrále sv. Ducha biskup Otčenášek. Společné modlitby vedl **Mons. Josef Socha**. Poté

zazněl pozdrav biskupa Sliwinského a jeho poděkování za kontakty v průběhu svatovojtěšského roku. Generální vikář z Magdeburgu tlumočil pozdrav tamního biskupa a připomněl, že mladý Vojtěch Slavíkovec studoval 7 let právě v Magdeburgu.

V Novém Adalbertinu pronesl zajímavou promluvu o Duchu svatém **P. Ing. Milošlav Fiala**, ředitel tiskového střediska České biskupské konference. Zaměřil se na srovnání stavby babylonské věže s Letnicemi a na úlohu Ducha sv. v životě každého křesťana. Na závěr položil P. Fiala posluchačům několik otázek k zamyšlení: Burcuje nás Duch svatý k lepšímu křesťanskému životu? Jak se chováme k handicapovaným? Nač převážně myslíme? V odpoledních hodinách se konala beseda s biskupy a dalšími hosty. Následovala mše, jejímž hlavním celebrantem byl ostravsko-opavský **biskup František Lobkowicz**.

Rozdej chleba ze svého plného stolu tomu, kdo má hlad, trochu lásky tomu, kdo tě miluje, chvíli svého času tomu, na koho nikdo nemá čas, kousek zájmu tomu, kdo už lidi vůbec nezajímá, maličko sluchu tomu, koho už nemá smysl poslouchat, trošku svého tepla stydnoucím rukám, Zlomek krásy tomu, kdo už krásu neumí vnímat, trochu svého zdraví nemocnému, víry nevěřícímu, naději zoufalému, pochopení nepochopenému, spravedlnost ukřivděnému. Rozdej, neboť statků máš velmi mnoho...

Hvězdo jitřní, oroduj za nás

Když obzor se rdí úsvitem, rozbíhají se úzkosti temnot a noční múry hledají úkryt. Noc naplňuje člověka nejistotou. Nevidíme na krok a nohy se zarážejí o překážky, nevíme, co nám stojí v cestě a čím se můžeme poranit. Za noci obcházejí zloději a lupiči a lidé zvrácení, aby pod rouškou noci páchali to, zač se na světle Božím stydí. Blíží se den a Jitřenka je jeho předzvěstí. Když je Bůh Sluncem, tedy Marie je první Hvězdou, která svědčí o jeho životodárném světle a věčně se obnovující lásce. Bůh vysílá první paprsek svého milosrdenství. Jeho posel zvěstoval svatě Panně, že si ji Bůh vyvolil, aby nejen ohlásila světu vtělení Boží, ale také jej přinesla pod svým srdcem. Něžně a důvěrným způsobem volá náš milý Bůh kvůli naší spáse svoji snoubenku: „Vstaň, má přítelkyně, krásko má, a pojď! Hle, zima pominula, lijavce přešly, jsou tytam. Holubičko moje v rozsedlinách skály, v úkrytu nad strží, dopřej mi zahlédnout tvou tvář, dovol mi hlas tvůj slyšet!“ (Pís 2, 10–14)

Vykupitel je Sluncem, Maria je první jeho Hvězdou, která o něm vydává svědectví. Hvězdy jsou na obloze také za dne, ale světlo je přezáří. Navečer, kdy sluneční svit slábne, všude, kde se země od něho odklání, jasně vyniká zář hvězd, zvané Večernice, aby se k ní později přidala zář dalších a dalších hvězd. Nejvíce sledovaná je Polárka či Severka, především pro mořeplavce, kteří ji opěvují jako *Hvězdu mořskou*.

Vedle Ježíše svítícího jako Slunce, které svým světlem činí

svět smysluplným, jasně vyniká Maria především jako Jitřenka neboli Zora čili ranní záře, červánek úsvitu. Komu však září Jitřenka, kdo o ni dbá? Kdo stojí o to, co Hvězda jitřní zvěstuje?

Mnohý člověk si povzdechne: Jak krásně se to spalo, odpočívalo v teple, snilo v pohodlí a hřešilo za tmy! Co může přinést nový den? Odhalení našich vin?! Nové utrpení, pot a dřinu ve světě?! Nebylo by lepší se raději vůbec neprobudit? Dramatik Friedrich Dürrenmatt napsal hru na námět starořecké pověsti o tom, jak si Augiáš pozval silného Herkula k vyčištění svého chléva, ale lidé se prý proti tomu ohradili: Zadržte! Narodili jsme se ve špině a ona je to jediné, co máme svého. Neberte nám náš rodný hnůj, který nás hřeje! Je to obraz pravdy, že „pravé světlo, které osvětluje každého člověka, přicházelo na svět. Byl na světě, ale svět ho nepoznal.“ (Jan 1, 9–10)

Proto je Maria, Hvězda jitřní, tolik protivná modernímu světu, protože ohlašuje světlo spravedlivé odplaty. Kdo živoří v temnotě, odmítá vstávat a s čerstvými silami toužebně vyhlížet v ranním chladu krásu Jitřenky na nebi. Uznejme omezenost svého pozemského shánění a marnost hříchů oslabujících naši už tak dost křehkou přirozenost. Uznejme řád, který je na dně naší přirozenosti, jako touha po nalezení Boží podoby. Obráťme se k Jitřence, která ukazuje našemu vnitřnímu magnetismu správnou cestu na světlo Boží. Zakormidlujme svou životní lodičku v bouřlivém oceánu bláznivého světa podle svaté Panny, která nás jediná bezpečně přivede do pokojného přístavu, ke svému Synu Božímu.

**Svět se nezapálí
od hořících svíček,
ale od planoucích srdcí.**

Peter Lipper

Slavení dne Páně

Vylíj na vás očistnou vodu a budete čisti. Dám vám nové srdce a vložím do vás nového ducha (Ez 36,25).

Kristus zdůrazňuje velikost a nutnost křtu:

Jestliže se někdo nenarodí z vody a z Ducha, nemůže vejít do Božího království (J 3,5). Získejte za učedníky všechny národy, křtěte je ve jménu OTCE, SYNA a DUCHA SVATÉHO a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal (Mk 16,16).

Každá neděle je pozváním, abychom si znovu uvědomili velikost daru, jakým je křest, a abychom podle toho také žili. Žít svůj křest znamená usilovat o to, abychom žili jako Kristus: v lásce k Bohu a k bližním. Velmi nám při tom pomáhá, obnovíme-li každou neděli po mši svaté svůj křest.

Neděle

Starozákonní »sabbat« – sobotu pozvedl Boží Syn, který je *Pánem soboty* (Mk2,28), na **Den Páně** (Zj 1,10). V neděli Ježíš vstal z mrtvých a v neděli seslal Ducha svatého.

Proto je neděle pro všechny křesťany znamením Nového zákona – zákona lásky. Každá

neděle je *dnem klidu, zasvěceným Pánu* (Ex 31,15). Bůh udělal z tohoto dne *den milosti* a chce ve mši svaté vstoupit do našeho středu a do našeho srdce. Obnovuje v neděli svou Novou smlouvu lásky a daruje nám cele a beze zbytku sám sebe.

Obnova křtu

Nedělní obnova křtu je náš osobní odpověď na Boží dar. Obnovujeme z lásky a uvědomíme své rozhodnutí pro Boha a pro evangelium, říkáme své rozhodné »ne« satanovi jako původci všeho zla a zasvěcujeme se bezvýhradně Pánu. Když usilujeme o to, abychom zůstali a žili v tomto vnitřním spojení s Ježíšem, když zůstáváme v jeho slovu, bude každý den nového týdne bohatý a požehnaný.

Příprava na neděli

Ve **čtvrtek večer** si připomínáme Zelený čtvrtek: Ježíš při poslední večeři ustanovil Eucharistii. Pak trpěl v Getsemanské zahradě úděsnou smrtelnou

**Každému člověku,
kterého potkáš,
daruj svůj úsměv.
Tvůj úsměv je více,
než »Dobrý den!«
Úsměv, který vychází
z horoucího srdce,
rozpuští žal,
nevrlost, bolest a stesk.
Tvůj úsměv může dát
odpouštějící vlídnost,
povzbudit útěchu,
dát naději a štěstí.
Tvůj úsměv nemůže nikdy
zranit protivníka.
Protože každý se nevědomky
usmívá na oplátku.**

Anděla Kramberichová

úzkost. Pomodleme se ve čtvrtek večer 1. desátek bolestného růžence jako připomínku Spasitele, *kteřý se pro nás potil krví.*

V pátek si připomínáme utrpení a smrt Ježíše na kříži o Velikém pátku. Uvědomujeme si: Vykupitel to všechno vytrpěl pro naši spásu. Ježíš trpěl místo nás, aby dosáhl u Otce odpuštění našich vin a otevřel nám nebe.

Spojme se v pátek odpoledne v 15 hod. s trpícím a umírajícím Spasitelem. Je to hodina velkého milosrdenství. Můžeme uctít modlitbou pátého desátku bolestného růžence Spasitele, *kteřý pro nás byl ukřižován.*

V sobotu si připomínáme s Bílou sobotou Ježíšův odpočinek v hrobě a hlubokou Mariinu bolest nad smrtí jejího Syna. V těchto hodinách její Srdce velice trpělo, ale nezoufalo, nýbrž s vírou a nadějí čekalo na jeho zmrtvýchvstání. Můžeme-li, navštívíme v sobotu Pána ve svatostánku a pomodlíme se desátek růžence ke cti Spasitele, *kteřý se nám stal podobným i ve smrti.*

Nedělní obnova křtu

»Pane Ježíši Kriste, znovu se rozhoduji pro Boha a obnovuji svůj křestní slib:

Věřím v Boha...

Odříkám se všeho zlého, všeho, co ke zlému svádí, odříkám se satana, který je původcem všeho zla.

Ježíši, můj Vykupiteli, důvěřuji ti. Zasvěcuji svůj život tobě a tvému Nejsvětějšímu Srdci. Buď Pánem mého rozhodování, osvěćuj mě, veď a ochraňuj.

Maria, Matko Ježíšova a Matko moje, odevzdávám se do tvého Neposkvrněného Srdce. Veď mě k čistotě a k pravé lásce k Ježíši a k bližním. Amen.«

Pomodlíme se desátek růžence jako výraz poděkování a chvály vítěznému Pánu, *kteřý z mrtvých vstal.*

□ Mariánská kaple ve Vatikáně

Ve Vatikáně byla vyzdobena novými mozaikami jedna mariánská kaple. Ve spolupráci s východoevropskými umělci a řemeslníky bylo pokryto více než 1000 čtverečních metrů mozaikovými obrazy na téma »Matka Boží Panna Maria«. Kapli, která se původně jmenovala »Mathildina kaple« a vyvolávala málo pozornosti, přejmenoval Jan Pavel II. v r. 1988 na kapli »Matky Vykupitele«. Nově vyzdobená kaple má být představena veřejnosti o první neděli adventní 1999. Nový název připomíná papežovu encykliku »Mater Redemptoris« z r. 1987.

□ 50 mil. potratů ročně

Rockefellerova nadace, která se zabývá vývojem světového obyvatelstva, uvedla, že ročně dochází na světě k 50 milionům záměrných potratů. Téměř každý druhý manželský pár se zabývá otázkou plánování rodiny. Na základě těchto údajů snížily Spojené národy svůj odhad světového obyvatelstva v r. 2050 o 500 milionů lidí na 9,4 miliardy.

□ Kholandský biskupům

Při návštěvě holandských biskupů »ad limina« doporučil papež svým spolubratřím v biskupské službě, aby se důsledně orientovali na učení Církve. Duchovní osoby mají být radostnými svědky Kristovými a vést příkladný život, který je ve shodě s jejich úřadem. Toto papežovo doporučení souvisí s ustavičně klesajícím počtem duchovních povolání v Holandsku. Papež vyzval věřící i kněze, aby častěji přistupovali ke svátosti smíření.

□ Zákony zamítnuty

Spolková rada v Německu zamítla návrh bavorské vlády, která požadovala novelizaci zákonů, které se týkají úřazek

Boha a náboženství. Podle tohoto návrhu měl být stíhán každý, kdo veřejně ústně nebo písemně uráží obsah některého náboženského přesvědčení.

□ Ozbrojení školáci

V uplynulém roce nosilo v USA s sebou do vyučování 973 tis. žáků střelnou zbraň. Je to výsledek průzkumu mezi žáky 6.–12. třídy. 64% těch žáků, kteří s sebou nosí zbraň, požívá pravidelně drogy.

□ Nikaragua

Rosaria Murillová, žena sandinistického vůdce Daniela Ortegy, se vrátila do katolické církve. Po dlouholetých veřejných kontroverzích s kněžími a biskupy se někdejší militantní sandinistka sešla s managuským biskupem Miguelem Obando Bravem k upřímnému rozhovoru. Rosaria prohlásila, že její tehdejší názory byly důsledkem dřívější doby plné utrpení.

□ Kritika na adresu italské vlády

Italská vláda levého středu je předmětem kritiky nejen ze strany »Rifondazione comunista«, ale také ze strany hlavy Církve. Papež kritizoval značný pokles porodnosti. Veškerý přírůstek obyvatelova jde pouze na vrub přistěhovalectví. Počet úmrtí přesahuje počet nově narozených. Papež znovu zdůraznil, že rodina je nejzákladnějším kamenem společnosti a je neomluvitelné, když se pro její udržení dělá málo nebo nic.

-sks-

□ Kenia

Ozbrojené bandy opětovně napadly katolickou nemocnici a misijní stanici ve Wambě. Příslušný biskup pohrozil místním úřadům, že nemocnici uzavře, nebudou-li schopny zajistiti její bezpečnost. K přepadení došlo i přes to, že se ozbrojené hlídky pokoušely ne-

mocnici střežit. V objektu je 200 lůžek pro pacienty.

□ Korea

Poprvé po 45 letech mohl jihokorejský biskup navštívit katolíky v severní části země. Spolu se dvěma knězi a čtyřmi laiky doprovázel světicí biskup Andrew Tchoi Chang-Mu rozdělování potravin v regionech ohrožených hladem.

□ Nová kat. univerzita

První katolická univerzita v Jihoafrické republice bude otevřena příští rok v Johannesburgu. Ponese název »Saint Augustin College«. Do čela učiliště byla postavena sestra Edith Reidtová, emeritní profesorka pro africkou lingvistiku na univerzitě ve Witwatersrandu.

□ Evropská unie

Evropská unie se nesjednotila na společném postupu proti náboženskému fundamentalismu. Příslušné doporučení předložené ministerské radě 14. června výborem pro základní svobody bylo velkou většinou zamítnuto.

Radio Vaticana

□ Papež Jan Pavel II.

a metropolita Pergamonu Jan, který stál v čele delegace cařihradského ekumenického patriarchátu, se spolu modlili u hrobu sv. Petra na závěr oslav svátku knízať apoštolských. Papež poděkoval patriarchovi Bartoloměji I. za vyslání delegace a ujistil, že Svatý stolec vyšle svou delegaci na slavnosti sv. Ondřeje, patrona Cařihradu.

Demokracie bez morálních hodnot skončí snadno v totalitě.

Proti trvajícím agresi protikřesťanského materialismu, který se šíří do všech oblastí společnosti, je nutné důsledné nasazení křesťanů v politice.

Jan Pavel II.

DOMINUM ET VIVIFICANTEM

Také v obyčejných podmínkách společnosti přispívají křesťané jako svědkové pravé důstojnosti člověka svou poslušností k Duchu svatému k mnohonásobné „obnově tvářnosti země“. Spolupracují se svými bratřími na uskutečnění a zhodnocení všeho, co je v dnešním pokroku civilizace, kultury, vědy, techniky a jiných oborů myšlení a lidské činnosti dobré, ušlechtilé a krásné (264). Dělají to jako učedníci Krista, který, jak píše koncil, „svým zmrtvýchvstáním ustanoven Pánem... mocí svého ducha dále nyní působí v srdcích lidí, nejen že v nich vyvolává touhu po budoucím věku, ale zároveň tím i oduševňuje, očisťuje a posiluje velkorysé úmysly, jimiž se lidská rodina snaží zlidštit svůj život a podřídit tomuto cíli celou zemi“ (265). Takto ještě víc potvrzují

velikost člověka, učiněného podle Božího obrazu a Boží podoby, velikost, kterou osvětluje tajemství vtělení Božího Syna. On „v plnosti času“ skrze Ducha svatého vstoupil do dějin a ukázal se jako pravý člověk, on, který se zrodil přede všemi tvory, „od něhož pochází všechno a pro nějž jsme tu i my“ (266).

5. CÍRKEV, SVÁTOST VNITŘNÍHO SPOJENÍ S BOHEM

61. Když se církev blíží k závěru druhého tisíciletí, který má všem připomenout a jakoby znovu zpřítomnit příchod Slova „v plnosti času“, chce ještě jednou vniknout do samotné podstaty božsko-lidského ustanovení a onoho poslání, které jí dává účast na mesiáš-

ském poslání Kristově, podle učení a stále platného plánu 2. vat. koncilu. Jdeme-li po této linii, můžeme se dostat až do večera, kde Ježíš Kristus zjevuje Ducha svatého jako Ducha pravdy a mluví o svém „odchodu“ prostřednictvím kříže jako o nutné podmínce svého příchodu: „Je to pro vás dobré, abych já odešel. Jestliže totiž neodejdu, Utěšitel k vám nepřijde. Odejdu-li však, pošlu ho k vám“ (267). Viděli jsme, že tato předpověď se poprvé uskutečnila už večer v den zmrtvýchvstání a potom během Letnic v Jeruzalémě a že od té doby se naplňuje v dějinách lidstva prostřednictvím církve.

Ve světle oné předpovědi nabývá plného smyslu také to, co říká Ježíš stále během poslední večeře o svém novém „příchodu“. Je opravdu významné, že v téže řeči na rozloučenou oznámil nejen svůj „odchod“, ale

i svůj nový „příchod“. Říká přesně: „Nenechávám vás tu jako sirotky, zase k vám přijdu“ (268). A ve chvíli konečného rozloučení před vystoupením do nebe bude opakovat ještě výslovněji: „Já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa.“ Tento nový Kristův „příchod“, toto jeho ustavičné přicházení, aby byl s apoštoly, s církví, toto jeho „jsem s vámi až do konce světa“ jistě nic nemění na jeho odchodu. Následuje po něm, po uzavření Kristovy mesiášské činnosti na zemi, a dochází k němu v rámci předpověděného seslání Ducha svatého a takřka je vepsán přímo do jeho poslání. A přece se naplňuje skrze Ducha svatého. Ten působí, aby Kristus, který odešel pryč, přicházel nyní a stále novým způsobem. Toto nové Kristovo přicházení skrze Ducha svatého a jeho stálá přítomnost a působení v duchov-

CISTERCIUM MATER NOSTRA

ZAHÁJENÍ OSLAV 900 LET CISTERCIÁCKÉHO ŘÁDU VE VYŠEBRODSKÉM KLÁŠTEŘE

Devět set let cisterciáckého řádu už stojí za oslavu.

Mniši starobylého cisterciáckého kláštera ve Vyšším Brodě na Šumavě zahájili 18. 7. 1998 v čele s opatem Alberichem Siwkem první část oslav založení řádu v roce 1098 v Citeaux (lat. Cistercium) ve Francii.

Dopolední pontifikální mši svatou celebrouval diecézní biskup J. Ex. Antonín Liška spolu s kněžími řádu a mnoha kněžími z českobudějovické diecéze, v níž se toto opatství nachází.

Velkým překvapením byl neočekávaný příjezd J. Ex. papežského nuncia v České republice Giovanniho Coppy, který přečetl na konci mše sv. pozdravný dopis od Sv. otce vyšebrodským cisterciákům, podepsaný vatikánským státním sekretářem Angelem Sodanem. (*Plné znění tohoto dopisu bude uveřejněno v příštím čísle Světla.*)

Poté J. Ex. biskup Antonín posvětil nové věžní hodiny, které téměř 40 let mlčely

a nyní oznamují, že se do kláštera navrátil řeholní život. K devítisetletému trvání řádu byla rovněž vysvěcena a otevřena výstava. Expozice, jež ukazuje vývoj cisterciáckého řádu od Citeaux až po Vyšší Brod, je otevřena do konce srpna.

Po obědě si hosté, mezi nimiž byli papežský nuncius v ČR Giovanni Coppa, biskup Antonín Liška, opat strahovský M. Pojezdny, převor řádu křížovníků J. Hudec, přednosta Okresního úřadu Dr. J. Mikeš, okresní ředitel Policie ČR ing. Heřman a jiní představitelé státní správy, prohlédli vyšebrodský klášter s nádhernou barokní knihovnou. Slavnostní tečkou za první částí oslav byl varhanní koncert E. moll varhaníka katedrály sv. Víta v Praze Otto Nováka a večerní nešpory.

Další část oslav se chystá na 15. srpna, 22. srpna a 5. září – viz uveřejněný program. Vyšebrodští cisterciáci všechny srdečně zvou, aby s nimi prožili toto slavné jubileum a Bohu-Pánu dějin poděkovali.

KCK MISIE, Masarykova 46,
751 03 Brodek u Přerova,
tel. 0641/74 11 50

A) POUTNÍ MÍSTA RAKOUSKA, MAĎARSKA A SLOVENSKA. Zájezd, který se nebude v příštích letech opakovat a který vám v takovém rozsahu nikdo nenabídne. Termín 19.–22. srpna 1998, cena 1850 Kč + 100 DM.

B) ŘÍM II – SANTA MARIA GORETTI, NEPTUNO, CASTEL GANDOLFO. Inovovaný původní zájezd do Říma rozšířen o další pamětihodnosti. Termín 18. – 24. září 1998. Cena 3550 Kč + 140 000 it. lir. U obou zájezdů v ceně ubytování se snídaní, doprava zahraničním typem autobusu s WC a klimatizací.

Salesiáni Dona Boska v Ostravě nabízejí ubytování pro hochy, kteří studují učební obor nebo střední školu v Ostravě a dojíždějí do školy z větší vzdálenosti. Toto ubytování nabízíme především pro hochy z věřících rodin. Rádi ubytujeme i ty, kteří nemají dobré rodinné zázemí.

Další informace získáte na adrese:

Domov Don Bosko, Vítkovická 28
702 00 Ostrava, tel. 069/66 26 476

mm

TÝDENÍK SVĚTLO NALEZNETE NA INTERNETU NA ADRESE

<http://web.telecom.cz/maticem>

ním životě se uskutečňuje v svátostné realitě. V ní Kristus, který odešel ve svém viditelném lidství, přichází, je přítomen a působí v církvi tak vnitřním způsobem, že v ní tvoří jakoby své tělo. Jako taková církev žije, působí a roste „až do konce světa“. To všechno se děje skrze Ducha svatého.

62. Nejúplnějším svátostným výrazem Kristova „odchodu“ prostřednictvím tajemství kříže a zmrtvýchvstání je eucharistie. V ní se pokaždé svátostně uskutečňuje jeho příchod, jeho spásonosná přítomnost: v oběti a přijímání. Uskutečňuje se skrze Ducha svatého v rámci jeho poslání (270). Prostřednictvím eucharistie uskutečňuje Duch svatý zesílení „vnitřního člověka“, o kterém hovoří list Efezanům (271). Prostřednictvím eucharistie se lidé pod vlivem Parakleita-Utěšitele učí objevovat božský smysl lidského života,

jak připomíná koncil: ten smysl, podle kterého Ježíš Kristus „odhaluje plně člověka člověku“ a „naznačuje, že je jakási podobnost mezi jednotou božských osob a jednotou Božích dětí v pravdě a v lásce“ (272). Tato jednota se vyjadřuje a uskutečňuje zvláště eucharistií. V ní člověk mající účast na Kristově oběti, kterou tento liturgický úkon zpřítomňuje, učí se také „nalézat sám sebe... darováním sebe samého“ (273) ve spojení s Bohem a s ostatními lidmi, svými bratřími a sestrami.

Proto první křesťané již ode dnů, které následovaly po sestoupení Ducha svatého, „setrvali... v lámání chleba a v modlitbách“ a vytvářeli tímto způsobem obec sjednocenou v apoštolském učení (274). Takto „poznávali“, že jejich Pán, zmrtvýchvstalý a již vstoupivší na nebe, znovu přichází mezi ně v eucharistickém spo-

lečenství církve a jejím prostřednictvím. Církev, vedená Duchem svatým, od počátku vyjadřovala a potvrzovala sebe prostřednictvím eucharistie. A tak tomu bylo vždycky, ve všech křesťanských generacích, až do naší doby, až do této vigilie před dovršením 2. křesťanského tisíciletí. Ovšem, musíme bohužel konstatovat, že toto tisíciletí, které nyní uplynulo, bylo tisíciletím velkých rozdílů mezi křesťany. Proto všichni věřící v Krista budou muset po příkladu apoštolů vynakládat všechno úsilí, aby přizpůsobili své myšlení a jednání vůli Ducha svatého, „principu jednoty církve“ (275), tak aby všichni, kdo jsou pokřtěni v jednom Duchu, tvořili jediné tělo a znovu se sešli jako bratři, spojeni v slavení téže eucharistie, „svátosti lásky, znamení jednoty, pouta lásky“ (276).

Pokračování příště

Poznámky

- 264 – Srv. 2. vat. ekum. koncil, past. konst. o církvi v dnešním světě, GS, 53–59
 265 – Tamtéž, 38a
 266 – 1 Kor 8,6
 267 – Jan 16,7
 268 – Jan 14,18
 269 – Mt 28,20
 270 – Jak to vyjadřuje „epikleze“ před proměňováním: „Sešli rosu svého Ducha na tyto dary a posvěť je, ať se nám stanou tělem a krví našeho Pána, Ježíše Krista.“ (II. eucharistická modlitba)
 271 – Srv. Ef 3,16
 272 – Past. konst. o církvi v dnešním světě, GS, 24
 273 – Tamtéž
 274 – Srv. Sk 2,42
 275 – 2. vat. ekum. koncil, dekret o ekumenismu Unitatis Redintegratio, 2
 276 – Sv. Augustin, In Ioannis Evangelium tractatus XXVI, 12: CCL 36,266. Srv. 2. vat. ekum. konc., konst. o liturgii „Sacrosanctum Concilium“, 47

Liturgická čtení

Neděle 2. 8. – 18. neděle v mezidobí

1. čt.: Kaz 1,2;2,21–23
 Ž 90 (89),3–4.5–6.12–13   Odp.: 1
 2. čt.: Kol 3,1–5.9–11
 Ev.: Lk 12,13–21

Pondělí 3. 8. – ferie

1. čt.: Jer 28,1–17
 Ž 118,29.43.79.80.95.102   Odp.: 68b
 Ev.: Mt 14,13–21

Úterý 4. 8. – Památka sv. Jana Marie Vianneye

1. čt.: Jer 30,1–2.12–15.18–22
 Ž 101,16–18.19–21.29+22–23   Odp.: 17
 Ev.: Mt 14,22–36

Středa 5. 8. – Nez. pam. posvěcení římské baziliky P. Marie

1. čt.: Jer 31,1–7
 Jer 31,10.11–12ab.13   Odp.: 10d
 Ev.: Mt 15,21–28

Čtvrtek 6. 8. – Svátek Proměnění Páně

1. čt.: Dan 7,9–10.13–14 nebo 2 Petr 1,16–19
 Ž 97(96),1–2.5–6.9   Odp.: 1a.9a
 Ev.: Lk 9,28b–36

Pátek 7. 8. – Nez. pam. sv. Sixta nebo sv. Kajetána

1. čt.: Neh 1,15;2,2;3,1–3.6–7
 Dt 32,35cd–36ab.39abcd.41   Odp.: 39c
 Ev.: Mt 16,24–28

Sobota 8. 8. – Památka sv. Dominika

1. čt.: Hab 1,12–2,4
 Ž 9,8–9.10–11.12–13   Odp.: 11b
 Ev.: Mt 17,14–19

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	2.8.	3.8.	4.8.	5.8.	6.8.	7.8.	8.8.
Antifona	919	934	1722	964	1452	996	1754
Žalm	784	783	783	784	786	784	783
Ranní chvály:							
Hymnus	920	935	1723	964	1452	997	1755
Antifony	920	935	950	965	1453	998	1014
Žalmy	921	936	950	965	813	998	1014
Kr. čtení a zpěv	923	938	1724	969	1454	1001	1756
Antifona k Zach. kantiku	708	939	1724	1448	1454	1002	1780
Prosby	924	939	1724	969	1454	1002	1757
Záv. modlitba	708	939	1448	1448	1455	1461	1462
Modlitba během dne:							
Hymnus	925	940	954	970	1455	1003	1018
Antifony	925	940	955	971	1456	1004	1019
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	927	943	957	973	1456	1006	1021
Záv. modlitba	708	943	957	973	1455	1006	1022
Nešpory: SO							
Hymnus	915	929	944	1727	975	1457	1008
Antifony	916	929	945	960	976	1457	1009
Žalmy	916	930	945	960	976	1457	1009
Kr. čtení a zpěv	918	933	947	1730	979	1459	1011
Ant. ke kant. P. M.	708	709	948	1731	1448	1459	1011
Prosby	918	933	948	1731	979	1459	1011
Záv. modlitba	708	708	948	1448	1448	1455	1461
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

Představujeme vám...

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

UČENÍ O MARIÍ

Heinrich Petri
Wolfgang Beinert

Dílo zachycuje postavu Matky Ježíše Krista tak, jak se utvářela v křesťanství od nejstarších dob až po dnešek.

Maria se stala pro současné křesťany velmi významným tématem. Ne nepodstatně ovlivnila všechny důležité oblasti křesťanského života a myšlení.

Knihy zohledňují problematiku mariánské spirituality a důležitá mariologická data. O Marii promlouvá nejen teolog, ale i tvůrčí umění, hudba, literatura i lidová zbožnost. Často je Maria také jedním z pilířů spirituality různých katolických řádů. Toto všechno se odráží v této obsáhlé příručce, a činí z ní tak skutečně cenný titul našeho knižního trhu.

Úryvek z knihy:

Pro vývoj křesťanské nauky a zbožnosti určují směr první staletí, poněvadž je tu nejdříve stanoven kánon sv. Písma, tj. seznam knih Nového zákona, a první teologové a církevní Otcové osvětlili v líčení a obhajování pravd víry smysl novozákonního Zjevení, a tím zároveň museli vytvořit předpoklady pro vývoj kultu a zbožnosti. Jako prvokřesťanské hlásání, vycházející od apoštolů, jako prvně povolanych svědků, budilo víru, tak ona plodila křesťanský kult. Tento příčinný řetěz určoval i vznik a vývoj učení o Marii a mariánskou úctu. Přitom se brzy ukázalo, že oba fenomény se vyvíjely ovlivňovány celkovým vývojem křesťanství a zvláště je spoluurčovaly víra v Krista a zbožnost ke Kristu. Ovšem podléhaly i jiným skutečnostem.

Tak málo vážené postavení ženy v tzv. sociokulturním kontextu tehdejší doby, jako i náboženské psychologické zaujetí proti takovému upřednostnění jednotlivé ženské osoby, muselo se především v oblasti židovského vlivu, židovství jako zárodeční buňky křesťanství, nutně stát zdržujícím momentem pro vývoj jak učení o Marii, tak mariánské úcty.

Brož., A5, 632 str., 195 Kč

Přístupné předem
706 035

Novinové výtahy

Matice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVEELO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Nezámená to však, že udeřovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: stula.maticecm@telecom.cz; http://web.telecom.cz/maticecm). Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblasní správou pošt v Ostravě č. j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEEDNÁVKY VYŘIZUJE ADMINISTRACE TYPENÍKŮ. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SF, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.